

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhalıka

Oturma grevi!

CAF

Sahanda sucuk bir de Tuborg

*Mevsimler deęisir
Tuborg icmenin zevki deęismez!*

O mevsimi olmayan Tuborg.
O yeryüzünün dört bir yanında,
yaz-kış, gece - gündüz
içilen Tuborg.
O yorgunluğu gideren...
güç veren Tuborg.
O neşeye neşe katan Tuborg.
O harika, o eşsiz Tuborg..

TUBORG
kral bira...lüks bira

11 Şubat 1970

Halk nelere gülüyor?

SAATHANE'Yİ SEYİR ÜCRETİ...

Adı lâzım değil, İzmir'in Fırıldak'ını herkes tanır... Mahallî gazetelerde Osman Kibar bir, Fırıldak ikî... Bu iki tanınmış kişinin isminin geçmediği gün yoktur. Kibar, espri ve attığı göbeklerle; Fırıldak da, saf kişilere fırlattığı kazıklarla gazete sayfalarındaki yerlerini koruyorlardı.

Bir süre önce gazeteler: «Fırıldak, Konak Meydanındaki Saathaneyi saf bir köylüye sattı!» diye yazmışlardı.

Meydandan geçen iki arkadaş aralarında konuşuyorlardı:

— Deha... Saat yerinde durup duruyo...

— Sene «sana» gazetecilerin yaşırması «uydurması» demeyom mu?

Yanlarına birisi sokulmuştu:

— Verin bakalım, onar kâğıt!...

— Ne parası?

— Yarım saattir saati seyreder-sunuz... Saathanenin yeni sahibi benim...

— Fırıldak'tan yediğin kazığı bizden mi çıkarmak istiyon?

— Ne yapalım yâni... Hem üçyüz bin lira verip, satın alalım hem de bedava mı seyretdireceğiz... Siz hiç ayı seyretnediniz mi?

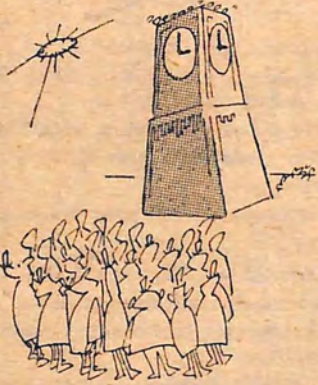
— Ettik!

— Ayıcı, sizden bahşişini almadı mı?

— Aldıydı...

— El kadar ufak bir ayıya para verip seyreder-siniz de, koskoca saat gelince mi burnunuz kıvrılıyor?

Sökülün onar lirayı... Yoksa elimden kurtulamazsınız...

Baktılar olacak gibi değil, onar lira verip yakalarını kurtardılar.

Sonra ne mi oldu?

Ertesi günü Fırıldak'ın bir mace-rasını daha yazdı gazeteler!...

CANLI GAZETE

Bir vakitler Manisa'da Ahmet Bedevi isminde garip bir kişi yaşardı. Hatırlayacaksınız Manisa'nın ünlü Tarzan'ını... Tüm gıysilere karşı boykota girişmişti. Çırlıçılak dolaşırdı yaz, kış... İki üç yıl önce sizlere ömür olan Bedevi için, şimdi Manisa'lılar bir heykel dikmek istiyorlar.

Manisa Tarzan'ının serüveni hâlâ dillerde dolaşır... 27 Mayıs'tan önce, Tabkikat Komisyonunun ortalığa ferman okuttuğu yıllarda, sık sık bazı gazeteler toplatılırdı.

Bizim Tarzan o yıllarda her gün bir gazete alırdı. Okur muydu? Bilen yoktu ama, gazetenin Spil dağındaki mağarasında Tarzan'a yataklık görevini gördüğü herkesin malûmu idi...

Günlerden bir sabah, arkasına bir polis düşmüştü, Tarzan'ın... O yürüyor, polis geliyor peşinden. Arada bir de:

— Yakaladım!... gibilerden başını iki tarafa sallıyordu. Nihayet Tarzan'ın önüne geçmişti:

— Yürü karakola!... komutunu vermişti.

— Hayrola polis amca? Ne suç işledik ki?

— Lâfı bırak da düş önüme...

— Gitmesine gidelim. Yalnız merak ettim de...

— Karakolda öğrenirsin, ne halt yediğini...

Tarzan önde, polis memuru arkada karakoldan içeriye girmişlerdi.

Komiser:

— Hayrola, diye sordu, neden getirdin çıplığı karakola? Yoksa elbise giymeye mi kalktı?

Polis memuru, komisere cevap vermeden önce, Tarzan'a:

— Dön arkamı... dedi.

Tarzan sırtını komisere çevirdi.

— Gördün mü komiserim? Yasaklanan, toplanması için sıkı emir verilen gazetenin birinci sayfası olduğu gibi sırtında! Gece çıplak vücudu ile, o gazete nüshasının üzerine yatmış olacak!

Komiser gözlüğünü taktı, baktı:

— Vay canına... diye mırıldandı, sahiden öyle. Bak yazılar okunuyor da: «Gideceksiniz, fena gideceksiniz!» İnönü: «Sizi ben bile kurtaramam, dedi.» «Menderes Kızılay'da yuhalandı!», «Üniversiteliler polislerle çatıştı!»

Tarzan'a döndü:

— Beğendin mi yaptığın işi?...

— Ne yapmışım, komiserim?

— Sırtın gazete haline gelmiş. Şimdi, telgrafla gelen karara göre, sırtındaki gazete nüshaları ile birlikte seni de toplamamız gerekecek!

Bak ne yazıyor savcılık: «Mezkür gazetenin bütün sayıları toplanarak, memuriyetimize gönderilmesine karar verilmiştir.»

Ahmet Bedevi'nin her şey aklına gelirdi ama, günün birinde sırtının

gazete olacağı ve gazetelerle birlikte toplatılacağı aklına gelmezdi:

— Etmeyin, eylemeyin, diye sızlandı, ben o gazeteleri okumak için almıyorum. Mağarada rutubetten korunmak için, altına yayıyorum! Kıymayın bana!

Komiser, Tarzan'a acımişti. Polis memuruna:

— Al şu parayı, dedi, arka sokaklardan kimseye görünmeden bu herifi hamama götür. Tellâk, sırtındaki yazılar silininceye kadar, keselesin!..

Rotatifler baskıyı her zaman kâğıda yapmazlardı...

YUTULANLAR

İzmir hastanelerinin birinde, doktor vizite sırası gelen hastaya sordu:

— Neyin var?

Hasta gayet ciddi:

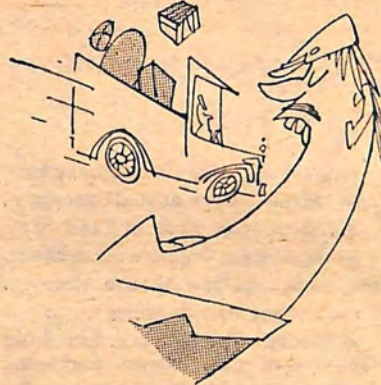
— Kamyon yuttum, doktor!

— Koskoca kamyon ağzına nasıl girdi, boğazından nasıl geçti?

— Konakta bir inşaatta çalışıyordum. Öğleyin yemekten sonra, hava güneşliydi. Uzanıp azıcık kestireyim, dedim. Karşımda da kocaman bir kamyon duruyordu. Uyunken ağzım açık kalmış olacak. Uyanınca ne göreyim? Kamyon yok! Mutlaka kamyonu yutmuş olacağım. Midemde de şişkinlik var...

Ötesini doktor şöyle anlattı:

— Baktım adama, kamyonun yutulmasının mümkün bulunmadığını

anlatmama, onu ikna etmeme imkân yok. Asabiye servisine havale ediverdim!

Şimdi siz üç, beş tonluk kamyonu yuttuğunu iddia eden zavallıya deli diyeceksiniz!... El oğulları kocaman lokomotifleri, gemileri, kasalar dolusu paraları yutuyor da, akıllarından şüphe etmiyoruz. Üstelik:

— Ne becerikli, ne işbilir, ne akıllı insanlar var... diye gıpta ile bakıyoruz!

HALKTAN HALKA...

Sevgili okurlarımız,

Neşe her insanın ihtiyacını duyduğu bir şeydir. Her yaştan ve her sınıftan insan güler, gülmek ister. Onun içindir ki: Her yaştan ve her baştan insan, Akbaba'nın arkadaşlarıdır.

Akbaba'nın neşesi 48 yıldır solmadı... Bu neşe, bir derginin değil, hayatın ta kendisinin neşesidir. Ve Akbaba neşeyi paylaştıran dergidir.

Büyük yeniliğimiz «Halk Nelere Gülüyor» a siz de katılmak istemez misiniz? O halde buyrun. Bulunduğunuz bölgede duyduğunuz nükte ve esprileri, tanık olduğunuz, yakınlarınızın anlattıkları, ya da başınızdan geçen güllünc olayları bir teyp titizliği ve fıkra özelliğiyle yazınız, altına imzanızı atınız, derginizin adresine postalayınız. Göreceksiniz neşenin paylaşılması neşenin büyümesini sağlayacak, yazılarınız size ayırdığımız sahifeye ayrı bir renk katacaktır sevgili okurlar...

HÂRİKA ÇOCUK

Her çocuk, ana ve babasının ölçülerine göre hârikadır; ama Söke İl-sesi resim öğretmeni Fahri beyin beş yazındaki oğlu Alpay bu deyim en yakın olanıdır.

Efendim, bu küçük yumurcak, büyükler kahve içmeye başlayınca:

— Ben de isterim... diye tutturma-da. Annesi:

— Oğlum, kahve içersen arap olursun... diye korkutuyor her vakit.

Bir gün kahvehanenin önünden geçerken, Alpay babasına soruyor:

— Burası ne?

— Kahvehane...

— Ne yapıyor amcalar orada?...

— Kahve içiyorlar...

— Arap fabrikası desene baba...

— Ne fabrikası oğlum, kahvehane...

— Arap fabrikası... Şimdi burada kahve içenler, biraz sonra arap olacaklar, fabrikadan simsiyah çıkacaklar dışarıya...

DARAĞACI

Aydın'da bir marangozun kafası kızınca önce kaynanasını hızarla biçmiş, sonra karısını rendelemiş, arkasından kayın biraderini de ufalamıştı... Cinayeti haber alan ilgililer, marangoz Ahmet'i ellerinden kaçırmışlardı. Karakola yalnız hızar, testere, çekik gibi, zabıta deyimleriyle «cerh» âletleri getirilebilmişti.

Bu acıklı olay, daha sonra komikleşmeye başlıyordu:

Ahmet izini kaybettirdikten sonra soluğu İzmir'de almıştı. Basmane'de rastgele belediye otobüslerinden birine binmişti. Nereye gideceğini, ne yapacağını, nerede saklanacağını bilmiyordu.

Araba çeşitli duraklarda yolcu alı, indire son durağa varmıştı. Bütün yolcular inmiş, yalnız Ahmet başını önündeki koltuğa dayamış, düşünüyordu.

Biletçi:

— Son durağa geldik, insene!... diye seslendi.

— Neresi burası?

— Darağacı!...

Marangozun dizlerinin bağı çözülmüş gibiydi. Ayağa kalkacak yerde koltuğa büsbütün yığılmış, söyleniyordu:

— Yahu... Daha sorgumuz yapılmadı. Mahkememiz görülmüdü. Kararımız verilmedi. Temyizin onayından geçmedi... Ne çabuk geldik darağacına!...

Ne bilsindi zavallı, İzmir'de «Darağacı» isimli bir semtin bulunduğu...

Burhan ESEN

REFİK ERDURAN

Fularlar ve yularlar

DOĞRULUĞUNA rahatça inanıldığı için hiç incelenmeden te rarlanan boş laf vardır sürüyle. Kalp para gibi piyasada elden ele geçirilip duran bu laflardan biri de şudur:

— Zevkler ve renkler münakaşa edilmez.

Bir düşünün bakalım:

Ben bir cenazeye pembe pantolon ve yaldızlı ceketle gitsem...

Yahut bayrağımızı eflâtuna boyayıp balkonuma assam...

Ya da sizi sokakta çimdiklesem...

Ve davranışlarım itiraza uğrayınca cevabı patlatsam:

— Zevkler ve renkler münakaşa edilmez!

Ne dersiniz, işin içinden sıyrılabilir miyim bu lafla?

Diyeceksiniz ki:

— Sen o zaman toplumun kullarını çiğnemiş olursun. Zevklerin ve renklerin tartışılmayacağı sözü ise toplumu ilgilendiren durumlar için değil, tek tek kişilerin yalnız kendi iç dünyalarıyla ilgili konular için söylenmiştir.

Peki ama, var mıdır öyle konu?

Herhangi bir insan toplum ilişkilerinin dışında bir ada olabilir mi?

Olamaz tabii. Hepimizin duygularımız ve davranışlarımız toplumun etkisindedir; hepimiz duygularımız ve davranışlarımızla toplumu etkileriz. Kimse bu iki yanlı alışverişin dışında kalamaz. Kalamayacağı için de kimse için tartışma dışı bir konu sayılamaz.

Eğer zevklerin münakaşa edilemeyeceği sözü doğru olsaydı, yalnız sanat eleştiricisi, güzellik uzmanı, moda yaratıcısı falan gibi profesyonel esteti çilerin çekişmeleri değil, kitlelerin de patırdıları şimdikinden çok daha az olurdu.

Bir bakıma insan topluluklarının gelişme sicili, zevklerin incelleme tarihidir.

Daha geçen yüzyılda bir sürü suçlu Londra'nın göbeğinde toplu halde asılır, ahaliyle birlikte asiller de bütün zarafet iddialarına rağmen yiyecek sepetlerini ve içki şişelerini alıp bu iğrençliği seyre koşarlardı.

Biz bugün şehirlerimizin sokaklarında iki büküm insanların korkunç ağırlıklar taşımalarını,

BANKO SIFIR!

tabanı yakılarak sıçramaya atılmış ayların oynatılmalarını, erkeklik iddialarını genizlerinde taşıyan yiğitlerin «Haaak» diye kasılıp «Tuuu» diye kaldırımları berbatlamalarını pek yadırgamıyoruz. Ama torunlarımızın, ya da onların çocuklarının bizim bu hallerimizi kitaplarda okudukça yüzlerini buruşturacaklarına emin olabilirsiniz.

Kendi zevklerini toplum bağlarının dışında bir iç dünya konusu sayan ve tartışılmayacağını ileri süren kişilere sormalı:

— Niçin böyle giyiniyorsunuz? Söz gelimi, niçin boyunbağı takıyorsunuz? Bu upuzun kumaş parçası kendi iç dünyanızdan doğma bir buluş mudur, yoksa başkalarından görerek mi boynunuza dolamaya başladınız bunu?

Biz Batı'dan aldığımız boyunbağına bir de güzel ad vermişizdir:

Medeniyet yuları.

Aslında bu nesnenin medeniyetle uzaktan yakından hiçbir ilişkisi yoktur tabii. Vaktiyle asiller asilliklerini belli etmek için tüylerden, ipeklerden, kadifelerden, yaldızlardan falan yararlanırlarmış ya? İşte kravat da daha sonra ön plâna geçen orta sınıfın kendini ayak takımından ayırmak için boynuna doladığı affili şeylerin bir kalıntısı.

Bugün boyunbağlarımızı takarken işin o tarafını nasıl hiç düşünmüyorsak, daha başka ne karışık etkiler altında olduğumuzdan da büsbütün habersiziz.

Birkaç yıl öncesine kadar erkek modasında kravat ipinceydi. Hattâ incele incele ipe dönmüş-

tü bir aralık. Sonra hızla genişledi. Bugün modaya tam uygun boyunbağları altı yedi parmak genişliğinde. Önce bu modayı garipseyenler, yavaş yavaş çevrelerine uydular; şimdi boyunlarına çarşaf gibi şeyler doluyor ve zevklerini neyin değiştirdiğini hiç merak etmiyorlar.

Oysa geçenlerde açıklandı bu değişikliğin aynağı:

Kravat imalinde kullanılan bazı özel kumaşların yapıcılarının elinde fazla mal birikmiş; sürümü arttırmak için o zevatın itişile geniş kravat modası çıkarılmış.

Zevkler tartışılmaz ha?

Her şey tartışılacak, her şey!

Tâ, boynumuzdan ve kafamızın içinden bütün yularlar çıkarılıncaya kadar...

Refik ERDURAN

Moşe Dayan'ın ayağı alçıya alındı. — Gazeteler —

Yazısız

KOMİSER, polis Hayri efendiye yanına çağırarak:

— Bana bakın Hayri efendi, dedi, size bir görev vereceğim. Bu görevden yüzünüzün aklıyla çıkmanızı istiyorum. Şayet yüzünüzün aklıyla çıkarsanız, biliyorsunuz, bu işin açıktan terfisi var, ikramiyesi var, şusu var, busu var. Hem ayrıca o ulvi meslek hazzı da caba...

Polis Hayri efendinin hemen gözleri parladı, ikramiyeyi, terfiyi duyunca. Eve, şöyle haftada bir, bir kilo pirzola alıp gitmek, onu çocukla dumanını tütüre tütüre yemek... Galiba tüm zevklerden daha üstündü... Hele hele, karısının üzerindeki beş yıllık mantoyu atarak, ona yeni bir manto almak, oğlanı delik ayakkabıdan, kıza dağarcığa dönmüş okul çantasından kurtarmak... Komiseri devam etti:

— O hergele yine buralardaymış, dedi. İt Kâzım dedikleri hergele! Bu herifin Aksaray'da bir apartmana girip çıktığını haber aldık. Şimdi sizin göreviniz, bu herifi yakalamak. Artık nasıl yakalayacağınızı siz bileceksiniz. Bana kalırsa, kıyafet değiştirin, bir tabla simit alın, veya bir boyacı sandığı uydurun kendinize. İsterseniz dilenci kılıfına da girebilirsiniz. Kurun tezgâhınızı apartmanın önüne ve bekleyin! İşte apartmanın adresi!

Polis Hayri efendi, yıllardır polisin büro işlerinde çalıştığı için, önce garipsedi bu işi. Oysa ki o, hemen apartmana yakın bir kahvede oturup, apartmanı gözetleyeceğini sanmıştı. O kadar uzun yıllar geçmişti ki aradan, kişileri savcıya, hükümet doktoruna göndermekten, dâvacıların, dâvacıların ifadelerini almaktan, polisten çok, bir kâtip olmuş çıkmıştı mesleğinin içinde.

Komiserine:

— Pekiyi efendim, dedi, gitti evine. Karısı:

— Hayrola Hayri efendi, dedi, erkencisin?

— Yeni bir görev verdiler hanım,

yeni bir görev. Bu görevin üstesinden gelirim, işin ucunda terfi varmış, ikramiye varmış... İnşallah bir becerebilirim, sana manto, kıza çanta, oğlana ayakkabı... Ha, sonra şey de var, pirzola!

— Neymiş bu iş?

— Bir katili yakalayacağım.

— Aman Hayri efendi, sen genç değilsin artık, sonra üstelik nefes darlığın da var!

— Olsun hanım olsun. İçime öyle bir şey doğuyor ki, ben bu işi becereceğim. Sen şimdi bana şöyle eski bir elbise bul bakalım!

— Sekiz senelik bir elbisen var ya, sivil?

— Hanım hanım, sen ne diyorsun, onun kumaşı gibi var mı şimdi piyasada?

— Bir tane pantolonun olacak, hanı yeni evlendiğimiz zaman yapırmıştın. Ben de sonraları ardına iki kocaman yamalık atmıştım.

— Tamam, al gel onu işte! Sonra, benim uzun bir ceket olacaktı?

— Ayol onun iki kolu da delik dursik!...

— Olsun hanım olsun, tebdilli kıyafet yapıyoruz.

Hayri efendi sabahleyin, eski pantolonu, eski ceketini sırtına geçirdikten sonra:

— Eyvallah hanım, dedi.

Karısı, onu kapiya dek geçirdi:

— Aman Hayri efendi, kendine dikkat et, dedi. Sana bir şey olursa biz ne yaparız. Üşütüp müşütme!

Hayri efendi, vardı gitti bir simitçi fırınına. Polis olduğunu hiç belli etmeden:

— Simit verin bana, satacağım, dedi. Fırıncı:

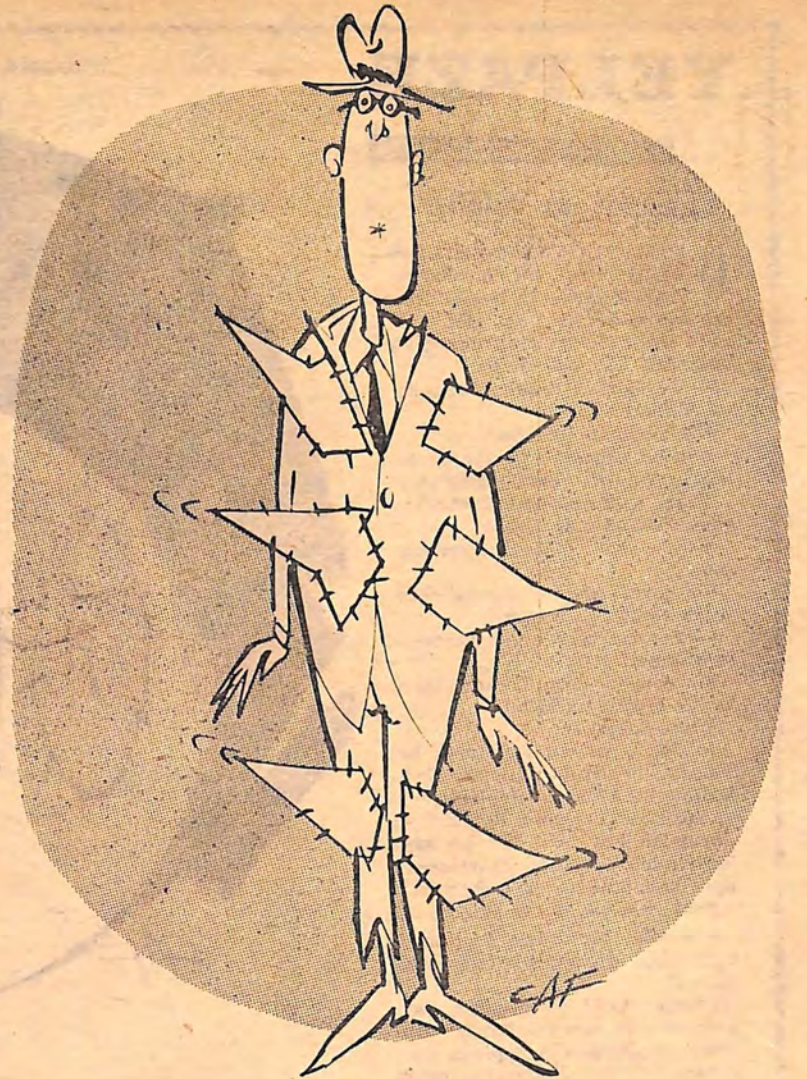
— Yirmi lira tabla depozitesi alıyoruz, dedi.

Hayri efendi, cebindeki son elli liracığını bu işe yatırdıktan sonra, simit tablasını yüklenip Aksaray'daki apartmanın önüne geldi:

— Haydi simit var, gevrek var!...

Başladı bağırma:

— Taze taze simit var!...

AŞIRI UÇLAR!

Bir taraftan da apartmanın kapısını gözetliyordu. Allah nazardan saklasın, daha öğle vakti olmadan, bir tabla simidi yükletiverdi. Hemen koştu gitti fırına, tablasını yine simitle doldurdu. Çok sürmedi, akşama yakın onları da bitirdi. Bitirdi ama, daha görev bitmemişti ki... Gece yarısına dek bekleyecekti.

Cebinde bir yığın para şingirdadığı için, hemen koştu gitti dört sokak ötedeki mahallebici dükkânına. Biliyordu ki, bu adam öteden beri salep satardı:

— Arkadaş, dedi, şöyle seyyar salep satacak takımın varsa, satalım.

Mahallebici, durdu, düşündü:

— Kefilin var mı? dedi.

— Yok, dedi Hayri efendi, ama isterseniz size para bırakabilirim...

Bir yığın parayı oraya bırakarak, sıcak salep güğümünü alıp apartmanın önüne geldi. Yine bağırdı:

— Haydi sıcak salep!...

Bir ara komiseri uğradı:

— Nasıl Hayri efendi? diye sordu.

— Vallahi gelen giden yok komiserim, dedi.

— Maşallah maşallah, pek güzel akl etmişsiniz bu salep işini.

— Gündüz de simit sattım efendim.

— Bravo bravo... Zannederim bu işi başaracaksın. Maaşa elli lira zam, 600 lira ikramiye!... Göreyim seni Hayri efendi, göreyim.

— Sayenizde beyefendi sayenizde!

— Efendim meslek mukaddestir, insan yeter ki bir iş başaracağım desin, mutlaka başarır...

— Öyledir beyefendi, öyledir.

— Haydi başarılar dilerim, aman gözden kaçırma apartmanı.

— Kaçırma efendim.

Gece yarısı sivil bir polis görevi devraldığından Hayri efendi salebi de tüketmişti.

O gece, tüm aile oturup kazanılan parayı bir bir saydılar. Allah bin bin bereket versin, Hayri efendi o günü tastamam 96 lira 25 kuruş kazanmıştı.

Başını salladı Hayri efendi:

— Yok, dedi, yok komiserim, ben artık simitle salep satacağım!...

Gün doğmadan kalktı Hayri efendi. Dosdoğru fırına koştu. Aldı yine simitlerini, apartmanın önüne geldi. Başladı yine bağırma:

— Gevrek var, simit vaar!

Nöbeti aldığı arkadaşı:

— Sen bu iştahla, bu gidişle mutlak yakalarsın o Kâzım denen hergeleyi Hayri efendi, dedi.

Güldü Hayri efendi, sadece:

— İnşallah! dedi.

Öğleden sonra tekrar bir tabla simit daha sattı. Akşam dayandı mahallebicinin önüne:

— Bizim salep güğümü! dedi.

Bağırıp apartmanın önünde:

— Haydi salep, sıcak salep!...

Gece yarısı arkadaşı görevi devralmaya geldiğinde, o, çoktan salebini tüketmişti.

Evde saydılar yine kazancı kuruşu kuruşuna. Bugün, dünden daha kazançlıydı Hayri efendi. Tam, 114 lira 50 kuruş kazanmıştı. Parayı karısına teslim ettikten sonra, ondan bir kâğıt, bir de kalem istedi. Ak kâğıt üzerine kargacak burgacık bir şeyler yazdı. Karısına:

— Sabah saat dokuzda oğlan bunu komiserine götürsün, versin! dedi.

Tam öğle üzeri geldi komiseri apartmanın önüne:

— Merhaba Hayri efendi, dedi.

— Merhaba komiserim.

Öksürdü komiseri. Sonra:

— Kararlı mısın bu işte Hayri efendi? diye sordu.

— Hem de çok kararlıyım efendim.

— Ama sen çok kıymetli bir meslektaşımızdan Hayri efendi. Mesleğinde tecrübeli, çalışkan, dürüst...

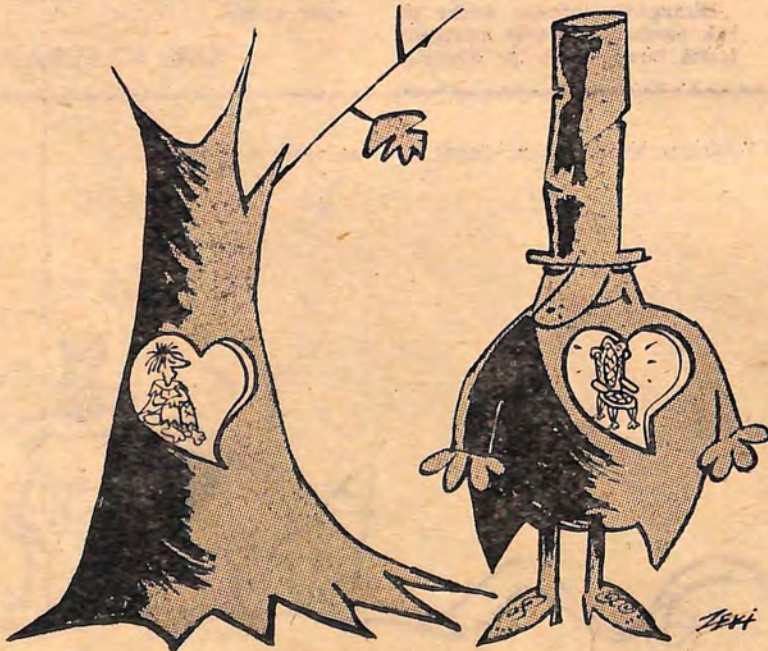
Hiç ses çıkmadı Hayri efendiden... Komiseri devam etti:

— Maaşa elli lira zam, bir maaş tutarı 600 lira ikramiye... Ha, Hayri efendi?...

Başını salladı Hayri efendi:

— Yok, dedi, yok komiserim, ben artık simitle salep satacağım!...

Muzaffer İZGÜ

Yazısız

BAŞKA BİR ORTAMDA AZCIK DOLAŞALIM:

Büyük çekişmeler bir yana, hayat akıyor, parıltısıyla parıltısıyla başkentte Akbabam... Politikacıların birbirlerine kasatura çekmiş tutumunu bırakıp biz barışçı yönere sapa-lım.

Geçen gün bir kokteyle gittim... Öğretmenler Bankası tarafından verilen bir kokteyle. Orada bir dostum vardır. Profesör Kemal Mimar-oğlu, hukukçu... İdare Meclisi Başkanı'dır ayrıca. Romancıdır ayrıca. «Çarınar Mahallesi» ni yazmıştır, yaşanmışın kuruluşuyla, önce özüne başka bir ad takıp sonra adına dö-nüp... Üstüne üstlük de, filmlerde, «yakışıklı namuslu genç» rolünü oy-nayacak fiziktedir.

İşte, o çağırıldı ve vardım Büyük Ankara Oteli'nin nice kokteyl gör-müş, alt kattaki büyük salonuna...

BU SEFERKİ KOKTEYL:

Değişikti azıcık. Masanın üstü şık-tı göze, davetkardı damağa. Sıcak küçük pizzalar renklendirmişti be-yazı. Yürüyen masalar, oraya bura-ya tekerleniyordu. Garsonlar da, kal-bi ikiye yararcasına, konuşmaları, kocaman tepsiyle ikiye yarıyor-lardı. Her şeyin sıcaklığı, soğukluğu yerli yerindeydi.. muamelenin de.

Örneğin, hanımlar sürüklenmiyor-du «büyüklerin» ayağına, «sizi fa-lancaya tanıtayım» diye de, büyük-ler tanıtılıyordu hanımlara... Ha-nım zaten azdı. Olanlar, meslek-le-rinde «reis» olanlardı. Ben de o ara-da bir şiddetli reiseye tosladım.

«— Sizi bana Paris'teki dostlar, entelektüel diye tavsiye ettiler» de-di reise.

Mahçubiyetimi ve tevazuumu ta-kindim:

«— Yaaa» dedim, «öyle miili?»
«— Yâni» dedi reise, «ilime, bili-me, şuura inanmıyor musunuz?»

Neye inanmamı istediğini kestire-medim için kem kümedim. Bir-den, gülümser Millî Eğitim Bakanı-na döndü reise ve:

«— İkiyle ikinin dört ettiğine ina-nıyor musunuz?» dedi...

Millî Eğitim Bakanı da, neye inan-ması gerektiğini benim kadar kesti-remediye de, sıcak gülümsemesi ha-vanın mızraklanmasını önledi. Derken reise bana döndü:

«— Hiç parlak değilmişsiniz» diye ben'i yerle bir edip sildi.

Akbabam, niye bizde reiseler, ister

Vatandaş isteklerine anlayış gösterilecek. — Gazeteler —

hukukun terazisine binsinler, ister eğitimin ışığında parlasınlar, ister insan vücudunun kesicisi, biçicisi ol-sunlar, bunca şiddetli olurlar hep?.. Halbuki, salonun havası sınımsıktı, kırmızı-beyaz karanfil buketleriyle, pizzaların kokusuna karışan...

Bizim okumuş hanımların çoğu, kimse alınmasın, bana Molière'in «Bilgiç Kadınlar» piyesini hatırlatır-lar.

Yerle tamamıyla bir olmaktan be-ni sâkin ve kıbar tavırlı Kültür Müs-teşarı Mehmet Önder kurtardı. O-nunla uzun bir konuşmaya giriştim. Dev karanfiller saplarına ağır gel-meye başlamıştı. Eve dönmem için, ev sahipleri taşıtımı da düşünmek nezaketini gösterdiler. Rahat arkalı-ğa gömülürken, Molière üç asır geç-mişten bana gülümsüyordu:

«Yanıyorsunuz bunda, sizi temin ederim ki»

«Bilgiç bir budala bilgisizini aşar»

«Bu yarıştan».

«— İkincisinininki kabak gibi serer özünü»...

«— İlkinde de budalalık katmerle-nir bilimle.»

İlahi Molière, kendini neden bir-den hatırlattın?

Güzeldi Öğretmenler Bankası'nın kokteyli! Kabul güzeldi, hava güzel-

di, insanların çoğu güzeldi!...

AHMET YAKAR VE BİR ATASÖZÜ:

O fasafisocu, reklâmını iyi yapan Passolinin filminde Medea-Callas'ın babasını oynayan şoför...

O gün de İtalyan Büyükelçiliğinde Medea oynanıyordu, bir sürü diplo-matın önünde. Sanki onlar tanıta-caklardı filmi Türkiye'ye. Sanki on-lar Medea üze yazı yazacaklardı. Kültür ataşelerinin çoğu hâlâ bizim protokolcular gibi «dar»... Diploma-tın kuçukçusunu çağırırlar, ama yazardı, düşünürdü, ressamdı; bun-lar, onlar için bir «hasım cins».

O gün de işte Medea gösteriliyor-du elçilikte. Film o kadar sıfırdı ki, seyircilerden biri antrakta bir oh çekti derinden, ama ne derinden:

«— Oh, antrakt bu filmin en ve-rimli anı» diye...

Bindiğim arabanın şoförü de bir «ah» çekti:

«— Görmek isterdim Medea'yı» de-di.

Dikkatle baktım:

«— Bu 1200 banknota Medea'nın babasını oynayan Ahmet Yakar'dı, Göreme'nin güneşinin altında bir aydan fazla süre...»

Buradaki galaya çağırılmamıştı. Bir tesellim, yabancı elçiliklerin-

den (bizdekilerin), bizim protokol-culardan farkları yok... Biz bize ben-zemiyormuşuz, yalnız. Başkalarına da benziyormuşuz!

BAŞBAKANIN BASIN TOPLANTISI:

Her zamankinden kalabalıktı. Her zamandan sıcaktı. Her zamankin-den dumanlıydı...

Hoş bir husus vardı havada, mu-tad «gerginlik» yoktu basında. Daha gevşekti hava, arada bir sertleşiyor-sa da!

Arada bir sertleşiyordu da hanı... Ama basın tarafından değil!

Basın yayımla vazifelendirilmiş Devlet Bakanı Turhan Bilgin top-lantının son derece «içindeydi»... Ga-zetecilerden daha fazla içinde ve il-gili... Başbakanın sağında olan Devlet Bakanı Hüsamettin Atabey-liye son derece dışındaydı...

Ama onun her zaman o kıbar —her şeyin dışında— hali var, bel-ki o haldir yine...

Başbakan yer yer iyiydi ve yer yer fazla hırçın!

Mamafih bu seferki basın toplan-tısı, geçen seferkilerden daha can-lıydı, daha ilginçti, daha «havalı-ydı»...

Nimet ARZIK

— Özel sektör, Amerikan sigarası imal edecek. —

— Amerikan ciklet, Türk sigarası var!..

SÖDER Caddesi ile Storany Caddesinin yıllar önce ihtirash bir aşkla birleştikleri köşede bir dükkân yavrusu vardır: Sent Jörge Pastahanesi... Yetmişiki milletten insanların doldurduğu bu pasta salonunda iki ana kural hüküm sürmektedir. Bunlardan birincisi, en az iki saatte bir kahve içilmesi veya çıkıp gidilmesi zorunludur. Öbürü ise, bağırarak konuşmayı yasaklıyordu.

İlki, içtiği tek kahveyle masayı sabahtan akşama kadar işgal edenlere karşı alınmıştı. Özellikle Türkler, Yunanlılar ve Yugoslavlar için konduğu bilinen bu kural, pastahaneye baştan hayli müşteri kaybettirmişti. Fakat gerek gidilecek daha beş bir yer bulunmadığından, gerek alışkanlıktan, müşteriler zamanla yine dönmüşlerdi. İkinci kural pek uygulanmıyordu Çünkü gürültüsüz konuşma tarzının, Akdeniz çocuklarına yakışmadığını salon sahibi bile kabul etmişti. Horozların ibikleri kesilmeliydi.

Sent Jörge o gün olağanüstü anlarından birini yaşamaya hazırlanıyordu. Bunun böyle olacağı, başgarsonun, Baba Kâmil ile arkadaşlarını kapının dışından karşılamasıyla meydana çıkmıştı.

Başgarson olanca şirinliği ile: — Aman çocuklar, demişti, bugün buraya gelmeseniz çok isabetli olur. Yunanlılar sizi kızdıracaklar. Gali-ba dün akşam televizyon «Amerika Amerika» yı göstermiş. Ne olur dönün. Burada arbede çıkması, hiç hoş bir şey değil.

Baba Kâmil, Ruhi'ye «Ben sana demedim mi?» gibilerden baktı. Başgarsonu yatıştırdı. Gönüli rahat oldu. Arbede marbede çıkmazdı. İmparatorluk Türkiye'sinin son

yıllarını çamurlayan bu filmin yaratacağı tepkileri görmek üzere; İsveçlilerle Yugoslavlar kıyı masaları saatler önce çepeçevre kaplamışlardı. Sadece ortadaki dört masa boştu. Onlar, Türk ve Yunanlılara ayrılmıştı. Sanki horoz dövüşü vardı. Bu düzeni bizzat müşteriler a-yarlamışlardı. Ortaya oturmak-isteyenleri, gerekçesini söyleyerek kendi masalarına sıkışmaya davet ediyorlardı.

Baba Kâmil, genel bir «hello» çek-tikten sonra Cabir'e salonu gösterip: — Mahkeme hazır, dedi. Keçilere cümbüş lazım.

Yunanlılar, karşı kaldırımında görünmüşlerdi. Başgarson, bizimkilerin yanına seğırtti:

— Bugün yüksek sesle konuşabilirsiniz, dedi. O serbest. Ama rica ederim, sakın yumrukleşmayın.

— Tamam! dedi Kâmil. Aynı hızla kapıyı boylayan başgarson, içeri girmekte olan beş Yunanlıyı uyardı. Pano, paltosunu astı ve ellerini oğuşturarak ortaya konuştu:

— Bu İsveç'te iş yok. Soğuk, çok soğuk. İnsan şimdi Florida'da olmalı.

Bütün kulaklar dikilmişti. Arkadan gelen Komulidis, vatandaşının sözünü tamamladı:

— Amerika Amerika!... Seyirci müşteriler gülmeye başladılar. Baba Kâmil, taşı sâkin karşıladı:

— Şimdi Rodos da iyidir. Adamı orada daha iyi ısıtıyorlar.

Darbenin etkili olması için birazcık durduktan sonra ekledi:

— Cunta cunta!... Gümbürdeyen kakhahalar, başgarsonu ilklerine kadar titretti. Yunanlılar ayrı masaya oturmak üzereydi-

ler. Nevzat, masaları birleştirmeyi teklif etti. Öyle yapıldı.

Papulis, altına sandalye çekerken: — Ne varmış cuntada? diye sordu. Nevzat:

— Sahi sen cuntacıydın, dedi. Cuntada ne varmış, ne yokmuş, arkadaşların sana anlatsınlar. Ama anlatamazlar, korkarlar.

Çekuri: — Yok, dedi, Papulis ispiyon değildir... Onu bunu bırakın da, siz şimdi filmde bahsedin.

Baba Kâmil rahat bir hava içinde konuştu:

— O filmin niye yapıldığını anlamak zor değil, kardeşim. 1963'te çevrilmiş. Tam Makarios'un kudurduğu zamanlar... Kıbrıs'ta dökülen kanı unuttursun veya küçümsetsin diye yapılmış. Bizi barbar gösterince, siz haklı çıkacaksınız. Biz barbar, siz medeni. Film öyle diyor.

— Yalan mı? dedi Pano. Yunanistan, medeniyetin anasıdır.

Ruhi: — Biz de babasıyız, dedi. Baba olmazsa...

Onun sözünü kesen Kâmil:

— Medeniyetin anasına dikiz! dedi. Ulan, o medeniyetin dünyaya getirdiği bütün çocuklar ölü doğdu. Hangi medeniyetten bahsediyorsun?... Başınızda üç yıldır cunta var. Sizi koyun gibi güldüyor. Babalarınız şimdi Osmanlı'ları mumla arıyor.

Yorgi ilk defa konuştu: — Ne dersin de, medeniyet Yunanistan'dan doğmuştur.

— Ne doğmuştur be?... Komünizmle faşizmin pirleri Yunanistan'dan çıktı. Bunlar da şimdi dünyayı kana boyuyor. Hangi medeniyet?... Yoksa homoseksüelliği mi söylemek istiyorsun?... Yavrum medeniyet!

— Bütün bilimlerin ve bilim dillerinin beşiği, Yunanistan'dır.

Baba Kâmil, Yorgi'nin elini tuttu:

— Giritli, sen bari böyle deme. Sen ki, Türkçe bilirsin.

— Ben dünya değilim, arkadaş. Bir benim Türkçe bilmemle herkes Türkçe bilmiyor olmaz.

— Onu demek istemedim lan ayı! Hangi dili eline alırsan al, ille hepsinin temeli Türkçeye dayanır.

Yunanlılar kakhahayla güldüler. Kıyı masalardan birkaç kişi onlara uydular. Baba Kâmil ayağa kalktı. Başgarson yettiği:

— Aman Herr Baba!...

— Yok bir şey yahu, nutuk atacağım.

Başgarson çekildi. Baba Kâmil seyircilere döndü:

— Beyler, şimdi size Türkçenin bütün dilleri nasıl doğurduğunu anlatacağım.

Pano parazit yaptı:

— Bıçak zoruyla... Ameliyatla...

Kâmil ona kulak asmadan konuşmasını yürüttü:

— Meselâ demin başgarson bana «herr» dedi. «Herr» kimler için kullanılır? Erkekler için... Türkçede erkeğe «er» denir. Siz bizlerden alıp onu «herr» yapmışsınız.

İsveçliler biraz ciddileşmekle beraber, az önceki kakhahalarının artığı olan gülümsemeyi dudaklarından atmak niyetinde değillerdi.

Baba Kâmil:

— Daha başka misal mı? dedi. Siz İsveç'te bayanlara «frun» dersiniz.

Türkçede furun veya fırın diye bir kelime vardır. Furun, ekmek vesaire pişirmeye yarar. Bizim köylerde ekmeği kadınlar pişirir. Hatta çok doğum yapan kadınlardan «Furun gibi bereketli maşallah!» diye söz edilir.

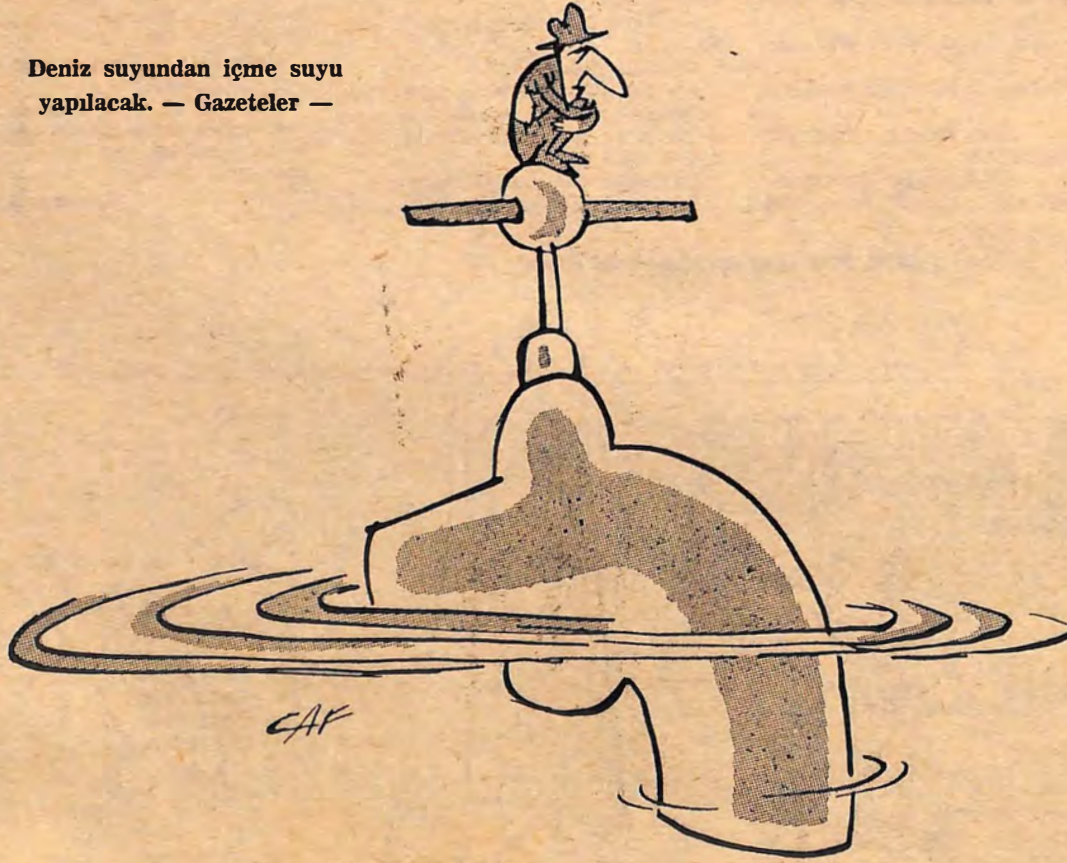
Bu kelime «Furuncu, furun» derken, size gelmiş ve «bayan» mânâsında kullanılmaya başlamış... Siz oğlunuza «son» dersiniz. Bu da Türkçeden gelme. Savaşta veya tarlada işe yaradığı için, Türkler hep oğlan çocuğuna sahip olmak isterlerdi. Doğan çocukların hepsi kıza, bir oğlan çocuk olasıya kadar karılarını boyuna hâmile bırakırlardı. Oğlan doğunca da, «Bu son artık, son» derlerdi. İşte bu «son» sizde ve İngilizlerde «oğul» oldu çıktı... Şimdi başka meseleye geçiyoruz. Oğlan olmayıp da kız olunca, konukomşu «Tekrar doğurtur, doğurtur» derdi. Bu «doğurtur» sözü şimdi hem İsveç'te, hem de İngiltere'de kullanılıyor. Kız çocuğuna İsveçliler «dottur», İngilizler «doğtur» diyorlar... Size daha binlerce misal verebilirim. Meselâ siz İsveçliler güneşe «sol» dersiniz. Bu kelime bizde sağ'ın aksini ifade eder. Dedeleriniz vaktiyle Türkçe biliyorlardı. Asya'dan göç ettikleri sırada Finlandiya'dan sarkıp şimdiki topraklarınıza doğru inerlerken güneş doğudan, yani hepollarından doğuyordu. Onun için güneşe «sol» dediler ve o öyle kaldı... Sonra siz sonbahara «höst» dersiniz. O da bizden. Buraya kadar uzanan akıncı beylerinden biri, sonbaharda kendisini dereye çırpıçlağ yılmaya çağıran bir dilberine «Höst be, höst! Bu mevsimde dereye ancak abdest almak için girilir ve hemen çıkılır. Öyle uzun uzun kalınmaz.» Sonbaharın adı böylece «höst» olmuş çıkmış... Daha ister misiniz?

Can kulağı ile dinleyen seyirciler: — Evet evet! dediler.

Başgarson artık tamamen sakinleşmiş, avucunda gizli tuttuğu sigarasından kaçamak dumanlar çekip Baba Kâmil'in konuşmasını takip ediyordu.

— «Gut» meselâ... «İyi» mânâsına gelen bu kelimenin aslı Türkçedeki «kut» tur. Kutlamak, kutlu olmak... O zamanlar Türkler savaşa giderlerken, karıları onlara «Ola kut bay» derlermiş. «Bay» malûm, «bey» demek. Bu «kut bay» Keşanlıların ağzında «gut bay» olmuş. İngilizler de onu bu şekliyle alıp kullanmaya başlamışlar. Yalnız kelimenin Türkçe-

Deniz suyundan içme suyu yapılacak. — Gazeteler —

HAYIRSIZ ADA!

ayna

Semih Balcıoğlu

A.P.'de muhalifler köprüleri attı.

- N'APALIM, BENDE BOĞAZ KÖPRÜSÜNÜN TEMELİNİ ATARIM !..

- D.P. ismini almak için yarış başladı. -

AT YARIŞI !..

- Lüks inşaat vergisi çıkıyor. -

VERGİ MUAFİYETİ !..

- Ölümler arttığı için mezarlıklar yetismiyor -

- BİZİM İSTE ÖLÜ MEVSİM YOKTUR !..

den alındığı çakılmasın diye, yazar-
ken «good-bye» tarzında yazarlar. A-
ma okunurken çakılıyor, değil mi?..
Yine İngilizceden konuşalım. Bizim-
kinin biri, İngiltere'de kadınsızlık-
tan kıvranıyormuş. Artık bir gün da-
yanamamış ve «İçimde darlık var.
Darlık var, darlık, darlık...» diyerek
önüne çıkan kadına sarılmaya başla-
mış. Günler aylar sonra bu «darlık»
da «darling», yani «sevgili» olmuş..
Gelelim Fransızca'ya... «Amur» aşk
demektir. Onun aslı «hamur»dur.
Bak nasıl olmuş... Fransa'da açlık-
tan nefesi kokuyan bir Türk delikanlı-
sı varmış. Kapı önünde hamur yo-
ğurana yaşlıca bir kadına açlık yü-
zünden hemen ilanı aşk etmiş. İçeri
geçip sevişmeye koyulmuşlar. Deli-
kanlı, yaşlı kadını «Hamur, hamur,
hamur!» diye okşamış. Beriki onun
bu kelimeyle aşkı belirtmek istedi-
ğini sanmış. Halbuki bizimki, yeme-
ği yer yemez, arkasına bile bakma-
dan kaçmış. Velhasıl «amur» un do-
ğuşu da böyle işte.

- Aslan Baba! dedi Yorgi.
- Fransızca'dan bir misal daha..
Türk korsanları, Fransa'nın güney
kıyılarında kalyonlarına kürekçi top-
luyorlarmış. Köyün erkekleri, kadın
kılığında girip vartayı atlatmayı de-
nemişler. Karşısındakiler yutar mı?
«Madem erkek yok...» diyerek kılık
değiştiren erkekleri toplamaya baş-
lamışlar. «Madem, madem» diye di-
ye, o kelime «madam» oluvermiş..
Biraz da Almanca... Avrupa çok yıl-
lar önce korkunç bir keşmekeş için-
deymiş. Hırsızlık, gelenek haline
gelmiş. Karnı acıkan, komşusunun
evine girip yiyecek çalmış. Hele
Almanya çok berbatmış. Orada yaşı-
yanlar, karınları doyduktan sonra
da çalıyorlarmış. Bizim elçilerin
mektuplarında bu ülkeden «doyup
çalan» şeklinde bahsediliyormuş.
Gel zaman git zaman «doyup çalan»,
bugünkü «Doyçland» oldu çıktı. Al-

manlar kelimenin aşını bilmiyorlar.
Bilseler, ülkelerine «Doyçland» de-
mezler... Nasıl artık yetsin mi?

Bütün müşteriler neşeyle:
- Devam Baba! dediler. Sen ne
depoymuşsun be!
Kâmil'e uzaktan el sallayan baş-
garson:

- Böyle devam et! diye konuştu.
Çok, çok güzel.

Baba Kâmil, genel arzu üzerine
devam etti:

- Burada asansöre «hiss» derler.
Neden öyle derler, şimdi açıklaya-
cağım. Bu kelimenin aslı Arapçadır
ama, İsveç'e Türk'ler sayesinde gel-
miştir. «His» duygu demektir. Tür-
kiye'de bulunmuş olan kralınız De-
mirbaş Şarl, şair ruhlu adamdı ve
asansöre «hiss» adını koydurttu. Bi-
lirsiniz, hisler de asansörler gibi al-
çalıp yükselir, inip çıkar. Demek ki,
Şarl'ın demir başının altında, ince,
tenekeden bir kalbi varmış... Dur
yahu, Almanca'dan nereye geçtik..
Alman dilinde «Ben düşünüyorum»
nasıl denir?... «Ich denke» denir. Ya-
ni «Denk yaparken ih'liyorum»..
Denk yapmak da, kafayı derleyip to-
parlamak, yani düşünmektir. O da
kolay bir iş olmadığının insanı
ih'latır hani... Şimdi başka misal..
Bizim sultanlardan biri, kellesini u-
çurtacağı bir Alman prensini, soy-
tarılık yapıp kendisini güldürdüğü
için affetmiş. Prens sarı saçlı ba-
şını okşayarak «Hadi çek git, ben
keyifliyken, şenken!» demiş. Alman-
lar şimdi bu «Şenken» sözünü hem
bağışlamak, hem de hediye etmek
mânasına kullanıyorlar... Yokluğun-
dan bahsedilen bir şeye Almanca
«kayne» denir. Bu, Türkçe «kayna»
deyiminden gelir. «Kayna, kaybol»
gibi... Biraz da İtalya'ya geçelim..
Makarnaya İtalyanlar «makaroni»
diyorlar. Niye?... Onu da anlatayım.
Bizim Karadenizli gemici, uğradıkları
İtalyan limanlarında makarna ve

meyi beceremiyor, bu yüzden aç ka-
lıyormuş. Öyle yapmış olmamış,
böyle yapmış olmamış. Upuzun ma-
karna çubuklarını çatalla toparla-
makta zorluk çekiyormuş. Sonunda
büyük bir kablo makarası bulmuş.
Makarnayı ıplık gibi o makaraya do-
layıp yemeye başlamış. Yerken de
sevinçle «Pakladi makara on!» diyor-
muş. «Makara on!» İtalyanların ağ-
zında «makaroni» ye dönmüş... Da-
ha anlat dersiniz, anlatırım ama, yo-
ruldum. Müsaadenizle oturayım.

Pastahanenin önünden geçenler,
içeriden yükselen patırdıya, alkış
seslerine mâna veremediler. Başgar-
sonun alını kırışır gibi olmuştu. Fa-
kat kavganın atlattığını ve şu an-
da en yüksek noktasına ulaşmış bu-
lunan gürültünün biraz sonra eriyip
gideceğini kendisi de biliyordu.

Yorgi:

- Yaşa Baba! dedi. Peki, Grek ne
demek?

Kâmil vakit kazanmak için gevele-
di:

- Grek... Grek demek... Bunu her-
kes bilir yahu.

Sigara aradı, kibrit aradı, sigarayı
mahsustan ancak dördüncü kibrit
çöpüyle yakabildi. Ağır hareket edi-
yordu. Birden:

- Ha, dedi, Grek İngilizceye
Türkçeden geçmiştir. Biz vaktin bir
zamanında sizlere «girik» derdik. İn-
gilizler bizden aldılar bu kelimeyi.
Nitekim telâffuz ederken, onlar da
bizim gibi «girik» derler.

- Ne demek yani girik? dedi Yor-
gi.

- Ayıp ettin, bilmiyor musun, «gi-
rintili olan» demek. Kadınlarının
vücut hatları öyle de... Venüs mese-
lâ..

Kahkaha ve alkışlar arasında Pa-
pulis:

- Peki, onu bildin diyelim, dedi.
Amerika Amerika ne demek?...

Salon yıkılır gibi oldu. Müşterilerle-

rin kahkaha tufanını, kulakları sağır
eden tepinmeler takip etti. Herkes
güllüyordu. Türkler de, başgarson
da...

Ortalığın durulmasını bekleyen
Baba Kâmil:

- Kristof Amcadan önce o kıtayı
bizim denizciler keşfetmişti, diye sö-
ze başladı. Gelgelelim çıplak kızılde-
rillinin tutup nesini alsınlar? O yer-
lilerde bulunan şey, kendilerinde de
var... Fakat ikide bir oralara uğra-
yıp durumda gelişme var mı, yok
mu diye bakıyorlardı. Her seferinde
de gemiye boş elle dönünce, kaptan
paşaya «İş yok! Ham erik, ağa.» di-
yorlardı. İşte o «Ham erik, ağa» sö-
zü bugün «Amerika» tarzında söyle-
niyor... Maşallah, ham erikler çok-
tan olgunlaştı. Hattâ gevşeyip cıvıdı
bile... Şimdi rejisör Kazan'da kay-
natılan şu çürük erikler, keşke hep
ham kaysaydı diyorum.

Pano, aşırı gülmekten dolayı ağ-
zından akan suları ceketinin koluna
sildi. Elini Kâmil'e uzattı:

- Pes Baba, iyi hazırlanmışsın!
Gece hiç uyuyamadın anlaşılan.

- Ulan, o filmiden sonra insanın
gözüne uyku girer mi?...

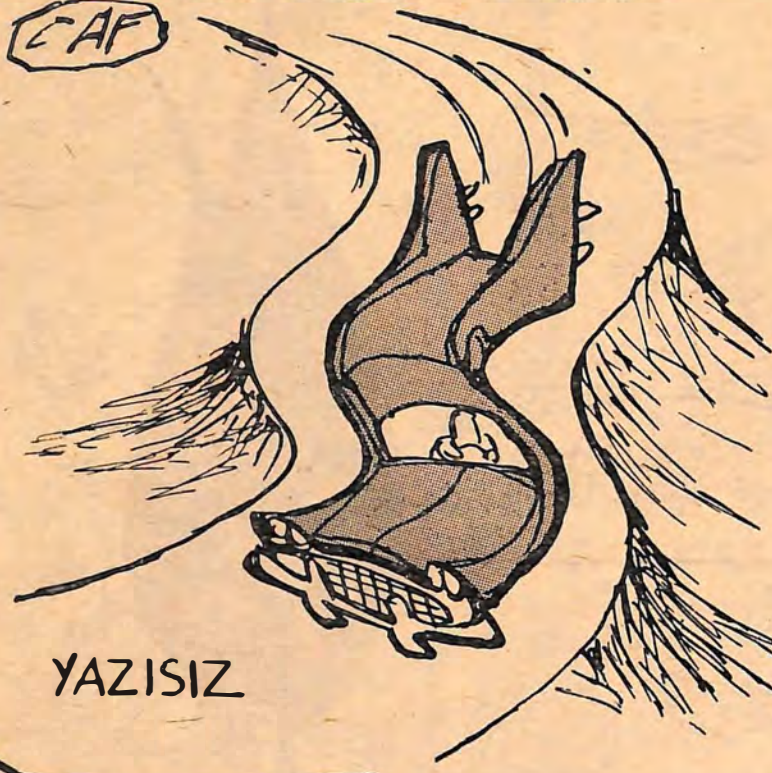
Kıvrıkcık saçlı, kara gözlü komşu-
larının, dost olarak da, düşman o-
larak da seçilmeye değerlerdi. Sar-
maş dolaş olundu, kahveler ısmar-
landı, sigara paketleri meydan gör-
dü. Bunlar sadece ortadaki masalar-
da cereyan ediyordu. İsveçliler için
artık ilgi çekici bir durum kalmam-
ıştı. Halbuki ortadakiler için ise,
ilgi, hentiz henüz alevleniyordu. İn-
san kokan küfürler, dirsek vuruşla-
rı, «Bravo!» ve «Nah!» sesleri ara-
sında Avrupa Kupası futbol maçları
tartışılmaya başlandı.

Biraz sonra Yugoslavların İsveçli-
lerden kopuşup esmer adamlara ka-
tıldığı görüldü.

Yalçın KAYA

TRAFİK

CAF

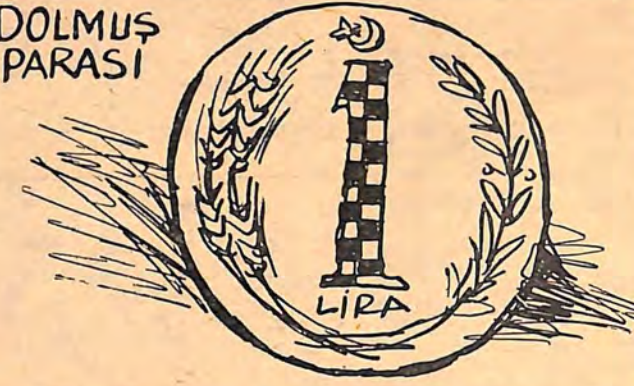

YAZISIZ

YAZISIZ

DOLMUŞ
PARASI

VİTES

PAZARTESİ

Değişiklik

Toplum olarak pek garip değerlendirmelerimiz, pek yavan zevklerimiz vardır nedense. Yediden yetmişe hemen herkesin tanıdığı bir sanatçıyla mı karşılaştık? Gerçekten değerli olup olmadığını anlamak için, kadınsa bakışlarımızla göğüslerini, kollarını, en iç gıcıklayıcı yerlerini kontrol ederiz, erkekse gözlerimizi giyimine dikeriz. Karşımızdaki bayan sanatçı bir seks yıldızı değil, ses ustasıymış... Ne çıkar! Erkek, derbeder bir ressammış... Kime ne? İlle birinin açılıp saçılmasına, diğerinin giyinip kuşanmasına bakacağız.

Bu konuda basınımızın tutumu, bizimkinden beter! Toplum mu onları ters yola itti, onlar mı toplumun dikkatini ters yöne çekti bilinmez. Makinesini alan, kâğıdını kalemli kâğıdını kalemli peşine düşüyor. Bir fikir adamıyla röportaj mı yapılacak? Sorular hazır:

- Yemeklerden en çok hangisini seversiniz?
- Müzikten hoşlanır mısınız?
- Özel zevkleriniz?...
- Sporla ilginiz var mı?
- Peki sayın profesör, bize aşkı tarif edebilir misiniz?

Ne yapsın adamcağız? Sorularına bir şeyler söyler geçer.

Hele röportaj yapılacak ünlü kişi bir yabancıysa, durum bir kat daha

komikleşir. Bunun son örneğini, şehrimizden transit geçen Fransız film oyuncusu Alain Delon'da gördük. Yeşilköy Hava Alanında topu topu yarım saat kalan yıldızın başına tüşüşilverdi bizim fikir işçileri. Neyse, o gitti kurtuldu. Gelgelelim biz hâlâ çekiyoruz. Hangi gazeteyi elinize alırsanız, bu tarihli olayın hikâyesi:

«Transit salonunda dinlenen Alain Delon, kaldığı süre içinde bol bol güllümsedi, yarın fincan kahve içip, durmadan sakız çiğnedi.»

Önem vermediklerinden olacak kaç kere soluk aldığını, esnemek için kaç kere ağzını açtığını bırakmışlar, akıllarını yıldızın sakız çiğnemesine takmışlar!

Kızmamıza rağmen yine de basına hak vermemiz gerek. Her gün türlü naneler yenen bir ülkede, elin

sakız çiğnemesi dikkatlerini çekti demek.

SALI

Bitmeyen oyun

Süresi bilinmeyen oyun, ya da gösteri olmaz.

Futbol maçı, doksan dakika sürer.

Boks, önceden ilân edilen raunda biter.

Güreş öyle, sinema öyle, tiyatro öyle...

Fakat Orta Doğu'daki oyun ne bitmez şeymiş böyle! Ne adı belli, ne süresi... Hani baktıkça düşünüyor, düşündükçe bakıyor, yine de bir anlam çıkaramıyor insan. Renk renk bayraklar çekilmiş, milyonlarca oyuncu birbirlerine girmiş, biri saldırdıkça diğerleri savunuyor, biri kaçıkça diğerleri kovalıyor, ama peşine düştükleri şey top desek, top değil. Çelik çomak desek, sopa değil. Voleybol desek, ortadaki ağ değil!

Bir taraf adam kaçırırsa, bir taraf uçak kaçırıyor! Biri silâh kaçırırsa, diğeri tank kaçırıyor, füze kaçırıyor, radar kaçırıyor, ada işgal ediyor...

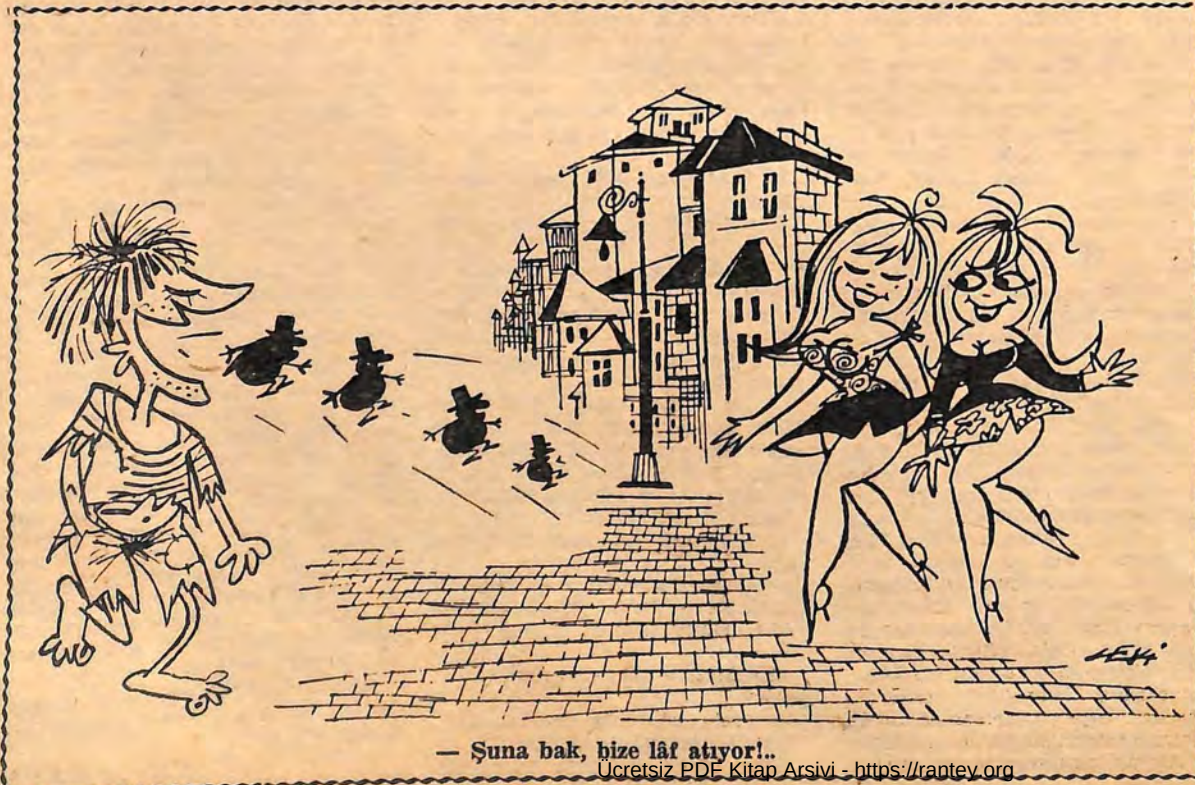
Sorduklarınız da insan gibi cevap vermiyorlar ki ne olduğunu anlayasınız. Siyasî çevrelere bakarsanız, Orta Doğu'da savaş oluyor. Bize sorsanız savaş mavaş değil, canları çok sıkılan Araplarla İsrailîliler bir çocuk oyunu olan «Hırsız-Polis» i oynuyor!

ÇARŞAMBA

Ne yapardı acaba?

Cincinatti'li fakir bir değirmenci küfürbaz papağanına küfürsüz konuşmasını öğretemeyince, bacaklarından tuttuğu gibi evinden atmış!

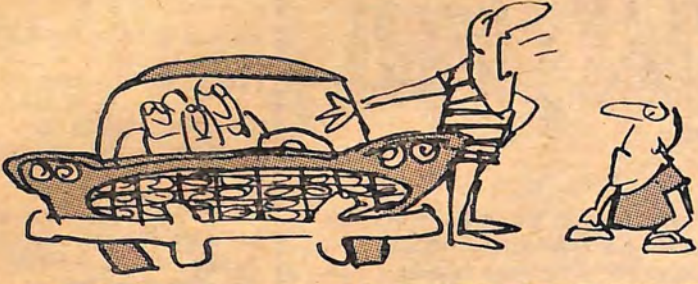
Yine şükretsin ki, sadece papağanların küfür ettikleri bir ülkede dün-

— Şuna bak, bize lâf atıyor!..

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://irantev.org>

- AKSARAY BÜİR

YAZISIZ

DOLMUŞ SAATİ

yaya gelmiş. Ya bizden olsaydı ne yapardı acaba?

Burada doğar, aramızda yaşardı. Ve papağanı susar, küfüre kendi başlardı!

Kafaların bozulduğu bir yerde, ağız bozmak için sebep mi yok?

PERŞEMBE

Alışkanlık

Aylardır hükümeti «Boykot» la tedirgin eden memurlara sıkı bir yağ çeken Maliye Bakanı Erez, Personel Kanunu ya da tasarısının çıkmasını dört gözle bekleyenleri şu sözlerle avutuyor: «Memur, asırlardır fedakâr ve kanunlara saygılıdır.»

Bakan böyle bir konuşma yapmanın gereğini neden duydu acaba? Bir şeyler sezdi desek, a iki gözüm kanunlara saygısızlık diye bir şey yok ki ortada. Yine fedakârdır, yine saygılıdır memurlarımız. Üstelik, sabırtaşını çatlatacak kadar sabırlıdır! rlar maşallah!

«Boykot belâsı» dersenez, yapacak olan şimdiye kadar çoktan yapardı. Bakıyorsunuz, «İsteklerimiz kabul edilmezse bu hafta boykota gideceğiz» diyorlar, bakıyorsunuz bir hafta erteliyorlar.

Aslını ararsanız, eski alışkanlıkla vatandaşa uyguladıkları sistemi şimdi de hükümete deniyorlar.

Malûm, «Bugün git, yarın gel» derlerdi halka, size diyorlar «Bu hafta değil boykot gelecek hafta!»

CUMA

Durulmanın MP'cesi

Fokur fokur kaynayan AP'den sonra, MP. de karışmış. Yalnız karışsa iyi. Paniğe kapılan istifayı basıyor! Nedenini sorarsanız, partide ka-

lanlar da, gidenler de aynı cevabı veriyor: «Karışıklığın durulmasını, eski birlik ve beraberliğin kurulmasını sağlamak için...»

Genel Başkan Yardımcılarından Önder çekildi. Elmalı çekildi. Cumalı çekildi. Kapısız çekildi.

Ayrılanlara bakılırsa, daha birkaç kişinin çekilmesiyle karışıklık durulacak!

Yahu zaten topu topu kaç kişi kaldı partide? Onlar da gitti mi her halde MP'nin tabelâsı indirilir, bu olayın adına «Partide birlik sağlamanın MP'cesi» denir!

Başını alanın kaçmasıyla birlik sağlandığı nerede görülmüş?

CUMARTESİ

Bizde yok da...

Politikacıların kısır çekişmelerinden bıkan Batı Samoa devletini bundan böyle elektronik beyinler idare edecekmiş.

Gel de kıskanma şu küçücük ada devletini! Teknik sayesinde nasıl da bulmuşlar ülke yönetiminin kolayını...

Ne yapalım, dişimizi sıkıp enerjinin bollaşmasını bekleyeceğiz. Şimdilik deneyemeyiz. Hem efendim «Her ülke lâayık olduğu idareyi bulur» dememişler mi? Bulduk işte...

Samoa'nın yöneticisi elektronik beyinler...

Elektriğimiz olmadığından bizimkini yönetiyor birtakım seçkin beyler!

PAZAR

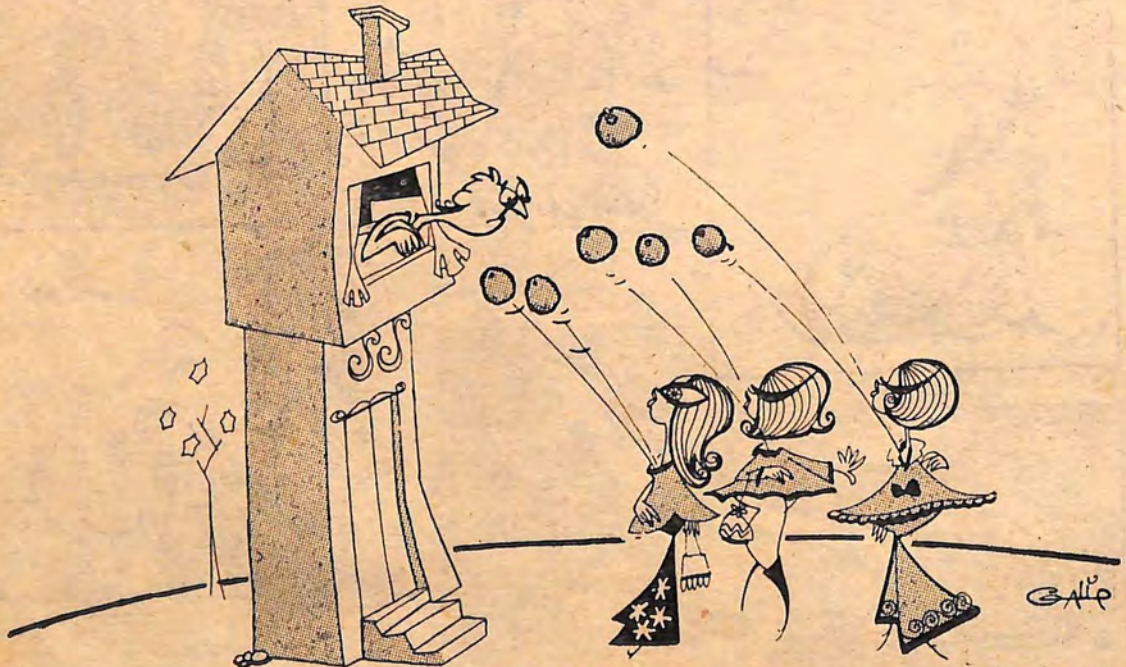
İş inada binerse...

Minibüsçülerin kendiliklerinden ücretlere zam yapmaları üzerine bir demec vereren Trafik Müdürü, «Minibüslere dakika başına ceza yazarız» demiş.

Yapmasına yaparsınız ya, gelin şu işi inada bindirmeyin. Olacaklar şimdiden belli de...

Sizinkiler dakika başında minibüslere ceza yazar, minibüsler dakika başında zam yapar, arada yine yolcu vatandaşı yanar!

Grip'e karşı portakal tavsiye ediliyor. — Gazeteler —

VİTAMİN NAKLİ

Alo! Alo! Burası Avrupa ŞENKİ BELLİ

Mendil açtım, öp beni...

HOTEL Athenae Palace'in barı, renk renk ışıklarla yanıp tutuşuyordu: Komünist ışıklar, sosyalist ışıklar, kapitalist ışıklar, materyalist ışıklar, spiritüalist ışıklar ve çoğu zaman herkesin ne halde olduğunu ortaya koyan şımarık, anarşist ışıklar.

Kızıldan leylâk moruna, gül pembesinden manolya beyazına kadar değişen ışık yağmuru, pistin ortasındaki genç kızların arz ve tül dairelerinde göz kamaştırıcı bir renk cümbüşü yaratırken saatlerin akrep ve yelkovanı sabahın ikisine yaklaşıyordu.

Nerdeyse etraf ağaracak ve güzel endamlı Rumen kızları, tatlı bir gülümseyişi —portakallı çikolata gibi— körpe dudaklarında eriterek hepimize:

— Bune Ziva!... diyeceklerdi.

Rumence güneydin anlamına gelen bu seslenişin telâffuzunu henüz Romanya topraklarına ayak basmadan, Yeşilköy Hava Alanında öğrenmiştik.

Sanıyorum ki tüm insanlar, dilini bilmedikleri bir ülkeye giderken, henüz yola çıkmadan ilk öğrendikleri kelimeler «Seni seviyorum» ise, ikincisi de «Güneydin», ya da «Merhaba» kelimelerinin o dildeki karşılığıdır.

Oysa ki sese ve kaleme gelmeyen diller vardır: Bakışların dili, gözlerin, ellerin, saçların, hattâ el-

biselerin dili.. hattâ mendillerin dili!...

Mendillerin de dili mi olur, diyebilirsiniz içinizden. Aboovv! Rumen kızlarının mendillerinin bir dili var ki, ne siz sorun, ne ben söyleyim!.. Dünyanın hiçbir dili bu kadar güzel, bu kadar ilginç, bu kadar âhenkli değildir. Dünyanın hiçbir dili, dilleri ayrı, dinleri ayrı, vatanları ayrı, yasaları ve töreleri ayrı ve de cinsiyetleri ayrı iki insanı bu kadar hızla, bu kadar içtenlikle birbirine yaklaştıramaz.

Ben bu dili, Hotel Athenae Palace'in renk cennetine dönen barında sabaha karşı saat iki sularında öğrendim Rumen kızlarından.

Nasıl mı oldu? Fazla yutkunmayacağınızı vaadederseniz anlatırım size:

O gece, o saatte, Romanya başkenti Bükreş'te ve sözünü ettiğim barın pistinde mendil açtı Rumen kızları!

Cami kapısında dilenmek için değil, romantik gözyaşlarını silmek için değil, alındaki teri kurulumak için değil... Hoşlandığı bir erkeği öpmek ve onun tarafından öpülmek için!...

Tatlı, oynak, aşkolojik bir müzik çalıyordu pist'in gerisinde. Diri vücutlu, güzel endamlı kızlar elele tutuşmuşlar, pistin ortasında halka olmuşlardı.

Mendiller ellerinde miydi, boyun-

larında mıydı, yoksa bir yerlerinde saklı mıydı, hatırlayamıyorum. Bir anda her genç kızın elinde uçuk portakal rengi, büyük boy bir ipek mendil dalgalanmaya başladı. Sonra genç kızlar sıra ile salonda bulunan erkeklerden dilediklerinin önüne gidip mendili yere açtılar. Ayaklarının dibine mendil açılan her erkek, o mendilin üstüne diz çöküyor ve aynı anda simetrik bir şekilde karşısında diz çöken genç kızı omuzlarından tutuyor.. kendisine doğru çekiyor.. ve... öpüyordu... Ama yalnız bir defacık öpüyordu! Bu oyunu kim

icat etmiş, kurallarını kim hazırlamış, kimler düzenlemiş, bilemem. Belirli bir zaman bölümü içinde herkes eşit koşullar ve sosyal adalet kurallarına uygun bir şekilde duygusal gelir dağılımından yararlansın diye mi, yoksa aynı kişi ile aynı kişinin bir mendil açışta birden fazla öpüşmesi «Birleşmiş Yanaklar Anayasası» na aykırı olduğundan mı, için bu kısmı böyle düzenlenmişti.

Öpüşmeden sonra genç kız, diğer kız arkadaşlarının bulunduğu halkanın içine karışıyor, erkek ise yerdeki mendili alarak kızlar çemberinin ortasında yeni bir öpüşe adaylığını koyuyordu.

Çevresinde dönen kızlardan hangisi hoşuna gitmişse bu kez erkek, hoşlandığı kızın ayaklarının dibine mendili atıyor, halkadan çözölen kız derhal diz çökerek dudaklarını kendisini seçen erkeğe uzatıyordu. Ö-

Aşk hırsızı

— Vallahi hırsız değilim, hâkim bey..

Evet,
Mağazanın vitrin camı kırıldı,
Ve ben kırdım..
Fakat, inan ki, fena bir maksadım yoktu..
Sarhoştum, hâkim bey,
Çoktandır, kadına da hasrettim..
Beni bu hale,
O kadın soktu.

Bir anda oldu, her şey..
Duruşu, bakışı, bacakları,
Hislerimi kamçılardı..
Sarhoştum, dedim ya..
Kendimi tutamadım,
Üzerine saldırdım..
—Manken— olduğunu önceden anlasaydım,
Uğruna bu camı kıramıyordım..
Vallahi hırsız değilim
Hâkim bey..
Hırsız olsaydım,
Hiç cama toslarmıyordım!

Fikret YILMAZ

püş faslından sonra mendil bu sefer yeni kıza geçiyor, yenisi de o zamana kadar diğer arkadaşlarının açtığı mendille genç kızlar halkasına karışmış yeni erkeklerle yönelerek onlardan birini aynı biçimsel jestlerle seçebiliyordu.

Ne ön seçim dalavereleri, ne araya giren düzenbaz bir delege saltanatı, ne de dilediğini seçememek veya seçilememek kuşkusu... Romanya'da öylesine demokratik, öylesine garantili bir seçim ki, keyfine, heyecanına diyecek yok!

Kaynanamın kulağına gitmeyeceğine ihtimal versem, o gece kaç kızın ayaklarının ucuna mendil açtığını ve kaç mendilin benim ayaklarımın ucuna açıldığını —pehlivan tefrikaları gibi— uzun uzun anlatmakta bir sakınca görmezdim. Ama ne var ki anlatacaklarım kaynanamdan başkalarını da huylandırabilir belki... Malûm a, bizim kızlarımız, gözlerini yumup ağızlarını açmaktan, başımıza 88 türlü iş açmaktan ve de süper mini eteklerle diz kapaklarının üstünü açmaktan mendil açmaya pek yanaşmazlar da...

Şenki BELLİ

Gelecek sayıda :

Cenâb-ı Âlîsinin kulağı keskin !

Maksi Modası yayılıyor...

Yazısız

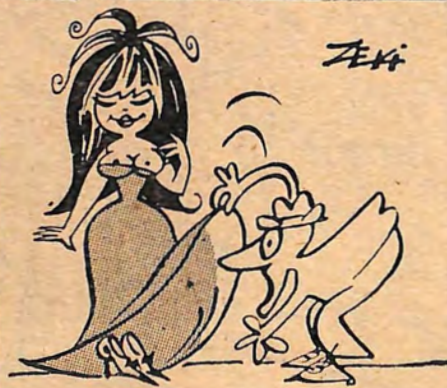
Yağışlı havalarda

Terzi

Yazısız

Yazısız

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon : 22 18 11

Fiyatı : 100 kuruştur.

İLAN FİYATI : Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

EĞLENCELİK-EGLENCELİK

SUAVİ SÜALP

MEYHANE:

İçkinin içildiği yer, genel olarak meyhanedir. Şair ne demiş: (Ehli aşkın neşvegâhı kuşeyi meyhanedir — Kürdilihicazkâr — Hacı Ârif bey). Evet, meyhane içki erbabının toplandığı yerdir. Meyhanenin tarihi, tâ eski Habillilere dayanır... Rivayete göre, ilk meyhaneyi Habil'de Ralopolap adında bir şıracı bulmuştur. Şıracıların zamanla şarap haline geldiğini gören Ralopolap, bunları içenlerin kafayı bulduğunu görmüş ve işi meyhaneciliğe dökererek, şıracıların yanında tarama, pilâki ve palamut izgara vermeye başlamıştır... Ve bu suretle meyhane zamanla bütün dünyaya yayılmıştır...

NEDEN İÇİYORUZ?

İçkinin insanı uyuşturduğu ve birtakım dertlerini unutturduğu söylenmektedir... Fakat bunu kimin söylediği meçhuldür. Şimdi biz memleketimizde içkinin içilme sebeplerinin dosyasını çıkaralım ve bu sebepleri teker teker size gösterelim...

DERTTEN İÇENLER:

Yurdumuzda yaşayan erkek vatandaşların yüzde doksanı dertlidir. Bu dertlerin sebepleri çeşitlidir. Sebep ne olursa olsun dertten içki içenler çoğunluğu teşkil eder. Bunların ekserisinin gözleri dalgın, kendi kendine konuşan ve içkisini ağır içen tiplerdir. Psikolojileri içkinin tutmasına en müsait olan bu kimseler ikinci kadehten sonra ağlamaya «Ah ulan, ah!» çekmeye başlarlar... Bir zaman

İNSANOĞLU NEDEN İÇER?

Bu soru sık sık sorulmakta ve tatmin edici bir cevap alınmamaktadır... Ben, içkinin neden içildiğini artık açıklamak zamanının geldiği kanaatindeyim... Türlü sebeplerle içilen içkinin sırrını açıklarken bu meseleyi de böylece halledip zihinlerinizdeki bir istifhamı da yok etmiş olacağım... Şimdi içkinin neden içildiğine geçelim... Şöyle buyrun...

sonra bunlardan bazıları ani bir kararla meyhaneden dışarı çıkarlar... Bu gibilerin ondan sonra ne yaptıklarını polis zabıtlarından takip etmek en doğru bir hareket olur...

NEŞEDEN İÇENLER:

Piyango çıkmış, toto'dan kazanmış, çocuğu olmuş, tuttuğu takım kazanmış, evin kirasını vermiş, sevdiği kızdaki tatlı bir mektup almış, imtihanı kazanmış, verdiği dilekçenin neticesi gelmiş, mahkemede davasını kazanmış gibi kimseler neşeden içenler... Bunlar ekseri cömert olup ona buna da ısmarlarlar. Fakat bunların neşesi, kederden içenlerin sinirini bozduğu için neşeleri uzun sürmez ve kendilerine o

kadar neşeli olmamaları ihtar edilir. Üçüncü ihtar-dan sonra mutlaka ya tabanca veya bıçakla neşeleri söndürülür. Ve onlar da kederden içmeye başlarlar...

SEBEPSİZ İÇENLER:

Ortada içki içecek hiçbir sebep yokken meyhaneye gelenler çok ayrı bir sınıftır. Sırf iş olsun diye içki içenler. Bunlar içki içmesini de bilmediklerinden kısa zamanda kafayı bulurlar. Meyhanede bu gibi tiplere maydanöz denir... Meyhanenin âdabını ve erkânını bozdukları için kısa zamanda diskalifiye edilirler...

SEKS İÇİN İÇENLER:

Bunlar gidecekleri bir

kadına hazırlık olsun diyerek, veya kendilerine cesaret vermek için içenler... Hareketleri çabuktur. Bir an önce bir iki tek atıp neşelerini bulmak gayretindedirler... Fazla meze yemezler...

Meyhaneden çıktıktan sonra üstüne birer tatlı atmak âdetleridir...

KARARLI İÇENLER:

Kararlı içmek, bir şeye karar vermek gayesiyle veya verilmiş bir kararı sağlamlaştırmak için içmek demektir. Bu gibiler, kimse ile konuşmaz ve ritmik hareketlerle içenler. Meze çok az yerler. Arada bir dişlerini gıcırdatmaları ve ağızlarının içinde kendi kendilerine homurdanmaları birine bozul-

dukları içindir... Ani dışarı çıkıp, paranın üstünü almazlar... Bunların da, birinci tipler gibi meyhaneden çıktuktan sonra bir hâdisе çıkarmaları yüzde doksan ihtimaldir...

ROMANTİK İÇENLER:

Önlerinde bir kadın resmi, veya bir çiçek, veya bir hâtıra olarak gözleri dalgın içenlerdir. Ya ayrılmış, ya yeni bir hissin kucagina düşmüşlerdir. Arada bir hazin hazin gülmüşler. Meyhaneciyе i-kide bir radyoyu açmasını rica ederler... İçtikleri içki önemli değildir... Sigara paketinin üstüne bir taraftan kalb, çiçek, veya bir isim yazdıkları görülür... Meyhaneden en son çıkan tiplerdendir. Ekseri dalgınlıkla meyhanede ya çakmaklarını, ya da palto-larını unuturlar...

POLİTİK İÇENLER:

Bunların içki içme nedenleri politiktir. Ya seçimde kazanamamış, ya partiden atılmış, ya yazdıkları bir yazı yüzünden mahkemelik olmuş, ya namuslu memur olduklarından ayağı kaydırılmış kimselerdir... Bunlar tek başlarına içmezler, mutlaka yanlarında dertlerini dinleyen biri bulunur... İçki müddetince başlarına gelen numaraları anlatıp bozuk çalarlar. Bir zaman sonra seslerini yükseltip ileri geri konuşmaya başlarlar. Bunun neticesi olarak ya onları dinleyen biri, yahut meyhane sakinleri tarafından susturulup kavgaya sebebiyet verirler. Bu kavganın neticesinde ne olacağı meyhanenin politik havasına bağlıdır...

Popüler müziğin bir numaralı sesi, genç kızların sevgilisi Ritm 23 Ajlan'la karşı karşıyayız. Onu, son meşhur ettiği şarkısını söyledikten ve binlerce genç kıza hoşafa çevirdikten sonra sahne arkasında yakaladım ve ilk sorumu sordum:

— Ajlan bey, nasıl şöhret oldunuz?

— Kolejde hep çakıyordum... Babam evden kovdu... Bebek'te arkadaşım Orhan'ın garsoniyerinde kızlarımızla neşemizi bulurken Melda bana, Ajlan sende nefis ses var, neden meşhur olmuyorsun? dedi. Melda'yı kıramazdım, meşhur oldum...

— Güzel... Çaldığınız enstrüman nedir?...

— Solo gitar, bas gitar, vibrafon, sak-safon, piyano...

— Beğendiğiniz şarkıcı?...

— Tom Jones... Fakat benden kötü söylüyor... Vokali bozuk...

— Orkestranızı nasıl kurdunuz?...

— Hepsi beatçiydi... Festival dolayısıyla birleştik, bir daha da ayrılmadık...

— Popüler müzik ne demektir?...

— Popüler müzik, onbeş ile yirmi yaş arasındaki gençlerin bayıldıkları müziktir.

Moruklar anlamaz... Senin gibi ağbi...

— Ağzını topla.. marizlerim...

— Ne vuruyorsun ağbi?... Espri yaptık...

GENÇ KIZLARIN SEVGİLİSİ RİTM 23 AJLAN'LA RÖPORTAJ

— Son şarkının lâflarını kim yazdı?..

— Gezen Kambur...

— Söyler misiniz?...

— Mi üzerinden tranpoze mi olsun?..

— Kıymalı olsun... Ne bileyim?... Söyle dinleyelim...

Ajlan gitarını aldı. Elektronik vaziyetini ayarladı. Saçlarını arkaya itti... Sırttı... Başladı... Ben biraz dinleyince tüydüm... Siz dinleyebilirsiniz dinleyin... Allah sabır versin:

Sen neden gittin..

Yarın sabah gelmedin..

Bana ümit verdin..

Ben seni severim derdim..

Neler isterdin..

Ne söyledin..

Bana neler dedin..

İkimizle birlikte kendin..

Olmaz mı dedin..

Sen böyle istedin..

Fakat çok ayıp ettin..

La.. la.. la.. la..

İşte popüler müziğin ve genç kızların kralı Ritm 23 Ajlan... Bilmem size bu büyük sanatçıyı biraz anlatabildim mi?...

— Ye ye! diyor kadın ara sıra.
O dese de, demese de hızmı al-
mış yiyorum zaten...
— Kavun da ye! diyor.
Kavun da yiyorum.
— Su iç! diyor.

Sürahideki buzlu sudan içiyorum.
Tekrar girişiyorum tavuğa. Nerde
kızartmışlar, nerde haşlamışlar bu-
nu ki? Her halde bu abla haşlayıp
kızartmamıştır, çünkü çok kibar.
Ekmek bile kesemez. Öyleyse bu ö-
küz haşlayıp kızartmıştır.

Eline sağlık öküzün...
Ağzımı sofraya bezine siliyorum.
— Doydun mu? diyor kadın.
— He, diyorum.

Elindeki darı sapını adamın kuca-
ğına fırlatıyor, kakkahayı basıyor,
öküz de gülüyor. Adamın pis pis alt-
tın dişlerini görüyorum.

Kadın:
— Çocuğun parasını ver, sen de
biraz çabuk ol, gideceğim! diyor.
Adam, pişt ediyor:

— Ancak ben bırakırsam giden,
diyor.

— Cenazemi çıkarmaya mı niyet-
lendin, diyor kadın.

Adam bozuk para uzatıyor avucu-
ma. Paraya bakıyorum, dört beş da-
rı parası, seviniyorum.

Kadın:
— Bakayım paraya! diyor.

Korkuyorum, yarısını geri alacak
diye, ama öyle bir abla değil bu abla... Uzatıyorum.

— Tüh! diyor adama, ver bana o
pantalonu!

Adam vermek istemiyor. Kadın hı-
şıyla kalkıyor yataktan, adamın e-
linden pantolonu alıyor, bir kâğıt
para uzatıyor bana:

— Al! diyor.

Çok para, çok çok para... Adama
bakıyorum, korkuyorum almaya.

— Al al, diyor kadın.

Adama bakıyor, adamın boynu bü-
kük bu bakıştan. Parayı kapıp çı-
yorum odadan. Öküzün sesi duyul-
uyor ardımdan:

— Lan eyicene ört gapıyı e mi?

Paranın hesabını o gece anama
buldum diye veriyorum.

Neden bilmem, o gece hep o abla-
ya acıdım durdum. Öküzün, onun
her dediğine hı deyişini de ablanın
elindeki değneğe borçlu olduğunu
düşündüm.

Kadın denen meçhulü bilmiyor-
dum daha o zamanlar...

* * *

Dini bayramlar ayrı bir mutluluk
katardı bizim çocuğu dünyamıza.
Ne kurban bayramının kurbanı, ne
şeker bayramının şekeri ilgilendir-
mezdi bizi. İki kardeş, arife gecesi,
aynı postacılar gibi, elini öpeceği-
miz evleri sıraya koyardık:

— İlk Nuri emmilere, ordan Şa-
kir emmilere, ordan Fetiye ahlaya,
ordan Ömer âbiye...

Ve arkasından çok derin hesap-
lar:

— Nuri emmi şu kadar verir, Şa-
kir emmi bu kadar verir, Fetiye ab-
la onun yarısını verir, Ömer âbi en
çok verir...

Bir hesap, bir kitap, öğleye ka-
darki bilânço, şu kadar kurus, şu
kadar lira...

— Öğleden sonra ilk kez şunların
evine, ondan sonra ötekilerin.

Ara sıra âbimle tartışırız da:

— Hasan emmi şu kadar vermez,
bu kadar verir, diye.

— Yok oğlum, şu kadar verir.

— Var mısın bahsine?

— Varım!

— Bana vereceği de senin olsun!

— Söz mü?

— Söz...

— Sözünden cayanın?

— Anası babası ölsün!

— Allah etmesin lan!

Ama daha hemen oracıkta unuttur-
duk verdiğimiz sözü.

Para bankamız annemdi. El öp-
mekle elde ettiğimiz parayı, anamı-
nın avucuna sayardık. O da, bir kıs-
mını saklar, bir kısmını da bize her

Zıkkımın Kökü

MUZAFFER İZGÜ

gün bayram harçlığı olarak verirdi.
Babam:

— Bre avrat alıştırmaya şunları pa-
rava! Bak evde et var, garpuz var,
yesinler, nelerine gerek para, dedi-
ğinde, anam:

— Zaten ne verdim ki ellerine!
diye bizi savunurdu.

Oysa ki, annemin bize verdiği pa-
ra çoktu. Bilmem, belki de kadın-
cağız, çocuklar hiç olmazsa yılda
bir iki gün para harcamanın zevki-
ni tatsınlar diye böyle davramırdı.
Ah o paralar, yanları tırtıklı bir ku-
ruşlar, ortası delik yüz paralar...
Bayram yerinde dönmedolaba biner-
dik, atlı karıncaya binerdik, tüm
mutlu çocuklar arasında biz de mut-
lu olurduk. Hele cambazdaki bon-
cuk, günlerce hayâlimizde yaşardı:

«Oy dingala dingala
Ateş de koydum mangala
Ayşe de Fatma da dostum var
Çalkala boncuk çalkala»

Ama bir bayram, böyle mutlu ola-
madık. Arifenden iki gün evvel, bir
beyaz araba geldi, anamı aldı gitti.
Biz iki kardeş hüğürlü hüğürlü ağla-
dık.

— Âbi, anamızı nereye götürdüler?

— Hastaneye.
— N'olacak?
— Ameliyat edeceklermiş.
— Karnımı mı kesecekler?
— Hee...
— Ya ölürse?
— Ölmez ki, doktorlar kesecekler.

O gece babam bizi ablamın yanı-
na bıraktı. Enişte ekmeğini, enişte
yemeğini yedik. Eniştem şen adam-
dı. Binbir türlü masal ve şaklaban-
lıklarla bizi eğlendirmeye çalıştı.

Kardeşimi bilmiyorum ama, ben
o gece rüyamda hep anamı gördüm.
İki kardeş, ne zaman beraber soka-
ğa çıksak, ardımdan:

— Benim çift güvercinlerim, diyen
anamı.

O sene bayramı bilemedik. Ne atlı
karınca, ne dönmedolap mutlu kıl-
madı bizi. Bayramın üçüncü günü
babam:

— Hadi sizi ananızın yanına gö-
türeceğim, dedi.

Sevinçten göklere uçtuk iki kar-
deş. Babam, hastanenin kapısında
sıkı sıkı tembih etti:

— Ulan sakın hastanenin içinde
gürültü etmeyin ha! diye.

Tek anamızı görelim, soluk bile
almazdık.

Memleket Hastanesi'nin giriş ka-
pısına varınca, kapıcı:

— Çocuklara yassak! dedi.

Babam, pek mücadeleci insan ol-
madığı için hemen boynunu kırdı,
bize:

— Bakın oğlum bırakmıyorlar, siz
burada bekleyin, ben biraz sonra
gelirim! dedi.

Oysa ki biz oraya dek ne umut-
larla gitmiştik. Anamızı görecektik,
anamızın boynuna sarılacaktık...

Çöktük kardeşimle oraya. Dokun-
salar ağlayacaktık. Biraz sonra bir
fayton durdu yanımızda. İçerisin-
den iyi giyinmiş bir kadın, bir er-
kek ve iki çocuk indiler. Kapıcı hiç
bir şey demedi onlara. Üstelik se-
lâm bile verdi. Hele çocuklar, elle-
rini kollarını sallayarak girdiler ka-
pıdan.

Bir kızdım ki o zaman! Hemen
kapıcının yanına yaklaştım:

— O çocukları niye bıraktın? de-
dim.

— Kefim bilir, dedi.

— Bizi niye bırakmıyor?

— Kefim bilir!

— Emmi, dedim yalvararak, ana-
mızı görecektik be emmi!

— Defolun lan! dedi.

Çöktük yine oraya. Biraz sonra
kardeşime:

— Hadi lan, dedim, şu arka ta-
raftan atlayalım!

— Ya görürlerse?

— Görürlerse görsünler!

— Döverler.

— Dövsünler!

— Çok mu döverler ki?

Yürümeye, hastanenin etrafında
dolaşmaya başladık. Ali:

— Lan keserler bizi, dedi.

— Golay mı?

— Golay ya! Burda hep kesip biç-
iyorlar zaten.

Bir ağaç bulduk. Önce ben tırman-
dım ağaca. Oradan tel örgüyü geç-
tim ve hastanenin içine atladım:

— Hadi âbi!

— Döverler lan!

— Gel, dövmezler.

Gönülsüz çıktı ağaca... Korkarak
atladı. Atlayınca da:

— İii, ayakkabılarım dışarda gal-
dı ya, dedi.

— Eğil! dedim. Âbimin sırtına çı-
kıp tel örgüyü tuttum, oradan ağa-
ca, oradan yere atladım. Ayakkabi-
ları içeri attım, tekrar atladım.

— Eee, dedi âbim, anamız nerde
ki?

— Hey ya!

Memleket Hastanesinin içinde bir
kaçak gibi yürümeye başladık. Bir
beyaz gömleklili gördük mü, ya bir
duvarın ardına, ya da bir çamın ar-
kasına gizleniyorduk. Bir köseyi dö-
ner dönmez, elinde beyaz bir şeyler
tutan beyaz gömleklinin biriyle kar-
şılaştık. Tabana kuvvet, nasıl kaçı-
yoruz, ilk girdiğimiz yere, ardıma-
za bakmadan... Tam tel örgülerin yanı-
na varmıştık ki, ardıma baktım:

— Lan âbi, bizi govalayan mova-
layan yok, dedim.

— Ne biliyon lan, getdi o, üç gişi
daha çağırıp gelecek! dedi.

Bir zaman orada korkuyla bekle-
dik. Gelen giden olamayınca hastane-
nin yollarını tekrar arşınlamaya baş-
ladık. Karşıdan gelen bir karı koca-
ya sordum:

— Biz anamızı arıyoruz, nerededir
acaba?

— Annenizin hastalığı ne? diye
sordu adam.

— Bilmiyoruz ki, dedim.

Kadın erkeğin, erkek kadının yü-
züne baktı:

— Siz en iyisi şu yolu tutun, dahi-
liyye gidin, dedi. Kapıdan girince
sol taraf kadınların...

Yürümeye başladık... Yanımıza
bir beyaz gömleklili yaklaşıırken iri
iri terler döktük. Ama adam bize
bir şey demeden geçip gidince, iki
kardeş birbirimize bakarak güldük.

Âbim:

(Devamı var)

VICKS
öksürük
pastilleri

ŞÜVÜN PİLÂNI GEREĞİNCE BARONES MEGRIE ÖKSEDEKİ BİR KUS GİBİ BALKONA ÇIKMIŞ, ŞÜV DE PERDE ARKASINA SAKLANMIŞTI. Kİ, BİRDEN HAVADAN BİR ZARF BALKONA DÜŞTÜ..

Gecekondu

VEDAT SAYGEL

YERDEKİ yıkıntının başında durmadan ayılıp bayılan adam her ayılışında, olay yerini bayram yerine döndüren kalabalığa:

— Yer benim, bina benim, diye dert anlatmaya çalışıyordu. Nah, elimde kapı gibi topum var! Bahçemde kurulan şu gecekonduyun yıkılması için, kale gibi mahkeme kararını var!

Adamın «Gecekondu» diye gösterdiği yerde altı katlı koca bir apartman vardı.

— ... Böyle olduğu halde gelip benim yazlık köşküme nasıl yıkarlar? Kim emir verebilir, kim cesaret edebilir? Belli ki gizli birtakım oyunlar oynanıyor perde arkasında!

Konuşması bitip, gözü kırk yıllık köşkünün yıkıntısına ilişince, yine düşüp bayılıyordu!

«Gecekondu» denen apartmanın sahibi hemen yerdekinin üstüne kapanıyor:

— Galk gardaşım, ganun öyle dakdır etmiş, öyle yapmış, diye teselli ederek ayıltmaya çalışıyordu. Yağış hesap Bağdat'tan döner... Gaykılacak ne var?

Şikâyet edenle edileni uzlaştırmaya çabalayan polislerden biri:

— Söylenenlerden hiçbir şey anlamadım, dedi. Şunu kısaca, araya başka lâf katmadan bir kere daha anlatır mısınız?

— Anlatayım bey, dedi köşkün sahibini ayakta tutmak için desteğe alan.

— Dur yahu, diye parladı beriki. Hem suçlusun, hem güçlü... Bize sıra gelmiyor ki konuşalım... Şunu bir de ben anlatayım.

Parmağıyla yerdeki yıkıntıyı işaret etti:

— Şu köşk var ya... Tam kırk yıl önce dişimden tırnağımdan arttırdığım parayla yaptırılmışım. O sıra buralarda in cin top oynuyor! Ne ev var, ne eğlence yeri var, ne iş yeri var. Haydi dedik babadan kalma arsamıza bir ev yapalım da hem şuralar şenlensin, hem de yılın dokuz ayını şehrin gürültüsü arasında basık apartman katlarında geçiren çocuk çocuk yazdan yaza koşup eğlen-sin.

Bizimki de fikrime katılınca, başladım işe... Plânlarını, projelerini Avrupa'dan getirttim, senesine varmadan Fransız sitili tek katlı bir

köşk diktim, yaban otlarının bürüdüğü uçsuz bucaksız bahçemizle ilgilensin diye bir bahçıvan tuttum. Yazlarımızı cennete dönen köşkü-müzde, diğer mevsimleri şehirdeki evimizde geçiriyoruz. Bir kaç yıl sonra bizim oralara bir akın başla-maz mı! Bizim evi gören, ucuz pa-halı demeyip bir arsa kapatıyor, ta-pusunu alan hemen binasını dik-iyor! Yoluymdu, okuluymdu, suyu, elek-triğiymdi derken, kısa zamanda koca bir şehir oldu çıktı!

Bu efendiyl o sıralarda tanıdım işte. Memleketten yeni çıkmış, yakı-nımızdaki apartmanların birinde ka-pıcılık bulmuş, fakat hâlâ bir yata-cak yeri yokmuş!

— Bir ricam var bey, dedi bana. Senin köşk nasıl olsa bütün yıl boş duruyor. Koca yerde yalnızca ihti-yar bir bahçıvan oturuyor. Bodrum-da yatıp kalkmama izin verir misin?

— Valla bilmem ki, dedim. Bu hemen ayaküstü verilecek bir karar değil.

— Yapacağınız insanlığın altında kalmam, diye dayattı. Kira veremem ama köşkü hırsızından uğursuzun-dan korurum. Oturmaya geldiğiniz-de çarşı pazar işlerinize yardımcı olurum. Götürdünüz yere giderim, yap dediğiniz şeyi yaparım.

— Düşünüyordum, dedi. Kararımı sonra bildiririm, dedim. Düşünmeme kalmadan ertesi sa-bah:

— Sizden bir ricam var, diye bir bey daldı iş yerime.

— Buyrun, dedim.

Tanıttı kendini ki, komşu apart-manlardan birinin sahibiyim.

— Evet sizi dinliyorum, dedim. Ri-canızı çekinmeden söyleyebilirsiniz.

— Kapıcı Mustafendi için rahatsız ettim, deyince gerisini anladım. Gar-ribin biri... Görtürsünüz, üstünde yok, başında yok... Sizin bodrumda bir yataklık yer verirsiniz, en bü-yük sevabı yapmış olursunuz.

Akşam eve gittim ki, eşim cıvı cı-vıl. Güllüyor, söylüyor, cilveleniyor. Şaşırdım birden. İkimiz de alışkın değilizdir böyle şeylere. Gerçi gen-ciz o sıralar. Gençiz ama, bizim za-manımızın gençleriyle şimdikiilerin arasında dağlar var! Ayıptır söyle-mesi, evlendiğimizden beri eşimin üçüncü cilveleniydi bu. Birincisi yeni bir elbise yaptırmak içindi,

ikincisi yaş gününde pırlanta yüzük taktırmak için... Bu sefer bakalım altından ne çıkacak diye düşünür-ken:

— Aklim fikrim köşkte, diye sarıl-dı boynuma.

— N'olmuş köşke?

En gönlü alıcı sesiyle cevap verdi:

— Hiç... Birkaç hafta sonra kışlı-ğa döneceğiz de...

— Her yaz sonu dönüyorduk kış-lığa...

— Evet ama, bu sefer nedense birtakım kötü ihtimaller sıralanıyor kafamda!

— Ne gibi?

— Sanki biz gidince köşk yakıla-cakmış, yıkılacakmış gibi geliyor bana. Olur mu olur!

— Bahçıvan var ya...

— Canım, ihtiyar bir adam bahçı-van dediğin. Küçük bir çocuk bile hakkından gelir. Köşke girmek iste-yenlerle mi boğuşsun, karakola mı koşsun?

— Peki ama, köşke bir muhafız kıtası yerleştiremeyiz ya!

— Muhafız kıtasını da nerden çı-kardın canım?

— Başka ne yapabiliriz?

— Hiç değilse bahçıvanın yanına birini daha bulsaydık, hem ihtiyara can yoldaşı olurdu, hem de bir bas-kında bahçıvan dövüşürken diğeri «İmdat» diye bağırırdı.

Hemen aklıma bizim bodrumda bir yataklık yer isteyen kapıcı Mus-tafendi geldi:

— Sen üzülme, dedim bizimkine. Yarın sabah birini bulurum. Günlər-dir yolumu kesen, ricacı üstüne ri-cacı gönderen biri vardı zaten.

Boş bulunup da:

— Mustafendi mi yoksa? diye sor-maz mı!

— Sen nerden tanıyorsun?

Önce hık mık etti, sonra baklayı ağzından çıkarttı. Meğer iş yerime gelen ricacıların hepsi ilkin eşimi görüyorlarmış, sonra onun teşviki ile bizim dükkânı buluyorlarmış.

Uzatmayalım, şehre dönerken

Mustafendiyi aldım köşke. Aradan ne kadar geçti bilmiyorum, bizim bahçıvandın bir mektup!... «Aman bey durma gel!» diye feryat ediyor adam mektubunda. «İşi azıtan kapı-cı Mustafendi bodrumdan çıktı, köy-den gelen eşyalarını misafir odasına yığdı!»

— Dur, dedim, gideyim de haddi-ni bildireyim şu kerataya!

Fakat bizimki bırakmıyor ki:

— Senden bir ricam var şekerim, diye sarıldı boynuma.

— Söyle bakalım neymiş?

— Köşke gitme. Gitsen bile Mus-tafendiye kırıcı bir şey deme.

— Yahu bu durum karşısında su-sulur mu?

— Susulur canıkom, susulur. Hem adamcağızın suçu ne? Bodrumu bı-rakmış, yatacağızını misafir odası-nın bir kıyıcığına yaymış.

— Daha ne yapacaktı yâni?

Kadıncağızın dünyayı bildiği, in-sanları tanıdığı yok ki... Ben bağır-maya yeltendikçe:

— Şekerim kendini onun yerine koy da konuş, diye lâfı ağzımdan alı-yor. Bu kışta kıyamette o rutubetli bodruma seni tıksalar uyuyabilir mi-sin? Koca köşk boş duracağına, var-sın bir fukara yararlanırsın ne çıkar?

Düşündüm, eh biraz haklı. Sıcak-lar basınca tekrar dönerdi bodru-ma. Üstünden on gün geçti geçmedi, bir akşam zırrr telefon! Açtım, yine bizim bahçıvan:

— Aman bey yetişli diye yalvarıyor adam.

Uzaktan da bir gürültü, bir bağır-tı geliyor ki, dayanılır gibi değil! Ga-ranti eşkiyanın hücumuna uğramış-tı bizim köşk! Korka korka sor-dum:

— Ne var, ne oluyor?

— Kıyamet kopuyor bey, kıyamet kopuyor! Köşkü görme!

— Yaa... Başınıza bir felâket mi geldi?

— Eh, aşağı yukarı... Ev, göçmen misafirhanesine döndü bey!

Anlattı ki, yalnız yaşamaktan canı sıkılan kapıcı Mustabey, memleket-ten getirttiği sekiz kişilik ailesini de köşke yerleştirmemiş mi!

— Peki, bu duyulan sesler ner-den geliyor?

— Haa, dedi, merak edilecek bir şey yok. Mustafendiler... Çoluk çu-cuk muhabbet ediyorlar!

Olup bitenleri öğrenen eşim:

— Aaa, bu kadarna terbiyesizlik denir ama, diye isyan etti. Çabucak bir çare bulmalıyız!

Hay ağzını seveyim. Bizim kari ilk defa benden yana oluyor!

— Evet, bulmalıyız! Ne yapalım?

— Düşünelim işte... Öyle bir çare bulalım ki, hem onlar gurbet elle-rinde perişan olmasın, hem köşk bo-şalsın.

Sabaha karşı çareyi bulmuş, uyan-dırdı beni:

— Şekerim, senden bir ricam var. Artık bizden yana ya, genç bir sevgili gibi cevap verdim:

— Emret gülüm!

— Köşkün bahçesine idareten bir kulübecik yapsak nasıl olur?

— Aman güzelim kedimiz yok, kö-peğimiz yok. Ne yapacaksın kulübe-yi?

— Mustafendileri oraya çıkarır, köşkü onlardan kurtarırsın demiştin de...

Kaldırdım burnumu:

— Yoo, bu olmaz! Adımını bir ke-re attı mı, ömrü billâh bizim bahçe-den çıkmaz!

— Kıрма şekerim, diye cıvıdı ye-niden. Kırk yılda bir ricada bulun-dum, onu da çevirme. İstersen ben konuşurum kendisiyle. Kıştan önce bir yer bulup çıkmalarını söylerim. Düşün bak, bir başını sokacak yer bulamayan adamcağız, sekiz nüfusu nereye yerleştirir, nasıl barındırır?

Uzatmayalım, bir kere daha kari sözüne uyduk, kesemizden bir kulü-be yapıp Mustafendiyi sunduk. Oy-sa eşten dosttan duyduğuma göre yardım isteme devirlerini çoktaaan

Partililere para yardımı yapılacaktır. — Gazeteler —

gerilerde bırakmış bizim çulsuz kapıcı. Mahallede sekiz apartmana o bakıyormuş. Dairelerden kapıcı parası aldığı gibi, her binada kendisine ayrılan kapıcı odalarını da bekârlara kiralayıp kazancını çoğaltıyormuş. Son yıllarda bizim işler de epey sıkıştığandan, köşke uğramaz olmuştuk. Evin, konu komşunun durumunu, şehirde karşılaştığımız tanıdıklardan öğreniyoruz.

Biri:
— Senin Mustafendiyl görme, diyor. Patron oldu artık. Bir yandan kapıcılık yapıyor, bir yandan taksi çalıştırıyor.

Onun şaşkınlığı geçmeden başka biri:

— Mustafendi hâlâ o kılıkta, diyor. Gören dilenci sanır. Oysa bir kaç yıl sonra milyoner olmazsa kelimemi keserim!

— Biliyorum, diyorum. İki arabası varmış.

— Ohoo, diyor karşımdaki. O altı ay önceydi. İki araba daha aldı, evine kat çıktı...

Biz uğramayalı köşkün bahçesindeki kulübeden çıkmış, ev de almıştı demek. Hem sadece almakla da kalmamış, üstüne kat da yapmıştı.

Söylenenleri bir yandan dinlerken, bir yandan da:

— Oh oh, diyorduk karı koca. Allah daha iyi yapsın. Bodrumlarda, bahçelerde az çekmedi garip!

Bahara doğru para almak için gelen bahçivana bizim oraları sorarken:

— Eee, dedim, Mustafendi de evi bayağı yükseltmiş ha?

— Görmeyin, dedi. Maşallah altı katlı koca apartman oldu.

— Temelden mi yaptı, yoksa hazine ev mi aldı?

— Bilirsiniz, dedi bahçivan. Önce-leri köpek kulübesi kadar bir şeydi.

— Köşke yakın mı?

— Çok yakın... Bahçe kapısının hemen yirmi metre içersinde!

O zaman uyandım işte! Uyanır uyanmaz da sordum:

— Benim yaptırdığım kulübeyi mi genişletip büyülttü yoksa?

Bahçivan:

— Eee, bey, kulübeyi siz yapmadınız mı? Verdiğim haberlere ilgisiz kalmadınız mı? Şimdi telâşınız niye? demez mi!

Bahçemden çıkması için haberci saldım, ricacı saldım nafile! Çaresiz kalınca da «Tapulu arazim üstüne yapılmış olan gecekondunun yıktırılması» için mahkemeye başvurdum, dava açtım, kazandım. Gecekondunun yıktırıldığı haberini telefonla alınca da işlerimi bırakıp hemen geldim, maalesef gecekondunun zannıyla bizim köşkün yıktırılmış olduğunu gördüm! Yıkanlardan da, yıktıranlardan da davacıyım şimdi!

Köşk sahibinin yığılıp kalmaması için koluna giren kapıcı Mustafendi:

— Zararın neresinden dönsen kârdır bey, dedi. Gel cay şu davadan. Köşk köşk dediğin neydi ki? Tek katlı bi gecekondur yavrusu... Yık-maya gelen ekipler bi senin kulübe-yeye baktı, bi benim apartmana baktı, hangisinin gecekondu olduğunu görüp güçlüğüne yıktı! Suç benim mi? Sen davayı falan boşver de, şu benim apartmanın arsasına ne vi-rem onu söyle!

Polisler kalabalığı dağıtıp, zabıt tutmak için tarafları karakola götürürken, geride kalan köşkün sahibine sokulup, kulağına eğilen bekçi:

— Senden bi ricam var bey, diye fısıldadı. Mahkemeye falan olacak iş değil bu. Müsaade et şu senin yere bi gecekondur da ben kurayım, iki yıl sonra onunki, benimkinin yanında gecekondur kalmazsa, gelen ekipler onun apartmanını yıkmazsa yüzüme tükür! Hadi, he de... Hem bi garibi yuva sahibi yapmış olursun, hem şu vicdansızdan intikamını alırsın!

Vedat SAYGEL

Milletler Gülüyor

Karıştırmış

Büyük ziyafette şeref misafiri-ne sağına oturtan ev sahibesi:

— Size şarap vermiyorum aziz mösyö dedi. Zannedersen anti alkolikler derneği üyesiydiniz değil mi?

Şeref misafiri cevap verdi:

— Yanılıyorsunuz madam. İkram etmeyi düşündüğünüz şarabı büyük bir zevkle içerim. Zira anti alkolikler derneğinin değil, fuhuşla mücadele derneğinin başkanıyım.

Kırdığı potu tamir etmek isteyen madam:

— Affedin, dedi. Küçük bir yanlışlık yaptım demek. Derneklerin adını karıştırdığımdan, size neyi ikram etmemem gerektiğini düşünüyordum.

— Sizin kadınları soyuş tarzınız ne kadar tuhaf!..

Neymiş?

Trafik kazası olmuştu. Olay yerine gelen muhabir telefona sarılıp gazetenin numarasını çevirdi, karşısına çıkana:

— Ölen yok, dedi. Yalnız bir ağır yaralı var. Mesleği marangoz, ismi Fzrotehtympodhox.

Muhabirin susmasını bekleyen istihbarat şefi:

— Anladık, dedi. Kazaya uğramadan önceki adı neymiş?

Mevki farkı

Gemi batmış, İskoçyalı karı koca bir kalasa sarılmışlardı. Dalgalarla pençelesen yolcuları bakışlarıyla bir süre izleyen kadın, erkeğine sordu:

— Ne düşünüyorsun?

— Hiç, dedi kocası. Herkesin aynı durumda olduğuna bakıyorum da, birinci mevki bile almadığıma şükrediyorum!

İnat

Fabrikatör, kendinden bir memuriyet kopartmak için ricaya gelen adama:

— Sizi işe aldığım için kendinizi şanslı sayabilirsiniz, dedi. Zira sabahdan beri iş istemeye gelen tam dört kişiyl başımdan savdım. Şimdi kendinizi anlatın bakalım. Kimsiniz, ne-siniz?

Beriki boynunu büktü:

— Sabahdan beri tam dört kere başınızdan savdığınız adamım efendim!

Kim pes ederse...

İki otoombil, dar bir sokakta karşılaştı. Soförler birbirlerini düşman bakışlarla süzdüler. Arabalardan birini geri almak konusunda anlaşamayınca, sözleşmiş gibi aynı anda motorları durdurdular. Biri esnedi, diğeri de esnedi. Biri piposunu doldurdu, diğeri sigarasını tüttürdü. Nihayet biri gazetesini çıkarıp okumaya başlayınca diğeri baktı ki çare yok:

— Arkadaş, diye seslendi. Okuduktan sonra şu gazeteyi ver, bir göz de biz atalım!

Güç iş

Yıllardır görüşmemişlerdi. Karşılaşınca biri sordu:

— Nasılsınız, ne yapıyorsunuz, görüşmeyeli ne var ne yok?

— Sorma, dedi diğeri. Görüşmeyeli neler oldu neler... Oğlum bateri çalışmasını, kızım piyano çalışmasını, karım şarkı söylemesini öğrendi.

— Ya sen?...

— Ben de onlara tahammül etmesini öğrendim!

Bilseydi...

Sorduklarının hiçbirine cevap alamayan öğretmen:

— İnanılır şey değil, diye bağırıp öğrencisine. Hiçbir şey bilmiyorsunuz!

Oğlan yüzüzsüz yüzüzsüz sırttı:

— Hiçbir şey bilmediğim için evdekiler okula gönderiyorlar ya!...

Bir seferlik

Silâhçı dükkanına giren kadın, rastgele bir tabancayı göstererek fiyatını sordu.

— Daha iyi mallarımız var efendim, diye atıldı tezgâhtar. O da kötü sayılmaz ama, uzun ömürlü olacağım garanti edemem.

Dudaklarını büken kadın:

— Zararı yok, diye cevap verdi. Kocamın işten çıkışında bir kerelik kullanacağım onu!

Kibar erkek

Kocalarından bahsediyorlardı. Biri:

— Benimki kocalarım en kibar-ıdır, dedi.

Diğeri biraz da kıskanarak cevap verdi:

— Şanslıymışsın. Ne yapıyor?

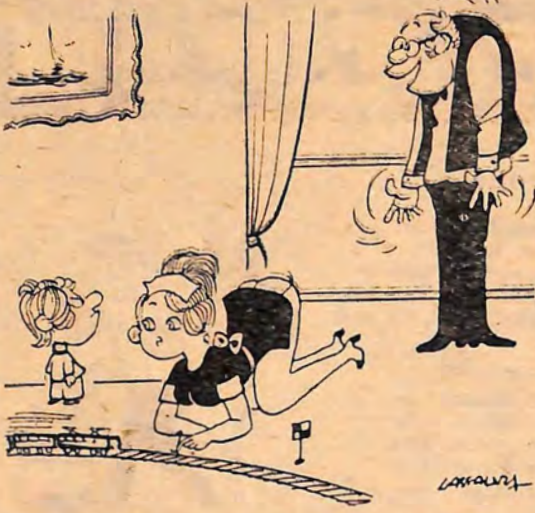
— Ben çöp tenekesini kapıya indirirken girmem için bana kolunu uzatıyor.

— Bizim oğlan büyüdüğü zaman berber olmak istiyor!..

Yazısız

— HAYIR OĞLUM, BU SEFER TRENİNİ İSTEMİYORUM !...

Dünya karikatür leri

— ŞŞŞT, ÖNÜNE BAK ÖNÜNE !... KADIN- BUDUNU ÜSTÜNE DÜŞÜRDÜN !...

— N'APIM DOKTOR BEY... ECZA DOLABIN- DA TESKİN EDİCİ BİR ŞEY BULAMADIM !...

YAZISIZ

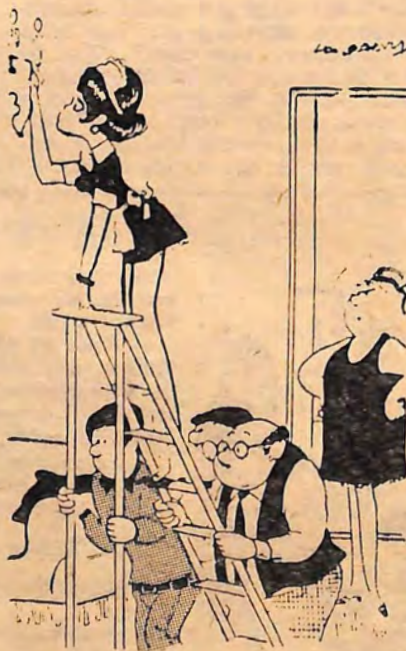
— POOL !... YATAĞIN ALTINDA BİRİ VAR GALİBA ?...

YAZISIZ

— EN SEVDİĞİM PARÇAYI KESİP SAKLAYACAĞIM !...

— BAŞLARINIZI YUKARI KA- DIRIRSANIZ KARIŞMAM HA !...

— IŞIĞI SÖNDÜRMEK İÇİN SABIR - SIZLANIYORUM KOCACIĞIM !... BEN DE !...

**bu yıl
kaderinizi
İş Bankasına
bağlayın**

TÜRKİYE

BANKASI

*paranızın...
istikbalinizin
emniyetidir*

60 APARTMAN DAİRESİ

54 ADET 100.000 LİRA

140 ADET 10.000 LİRA

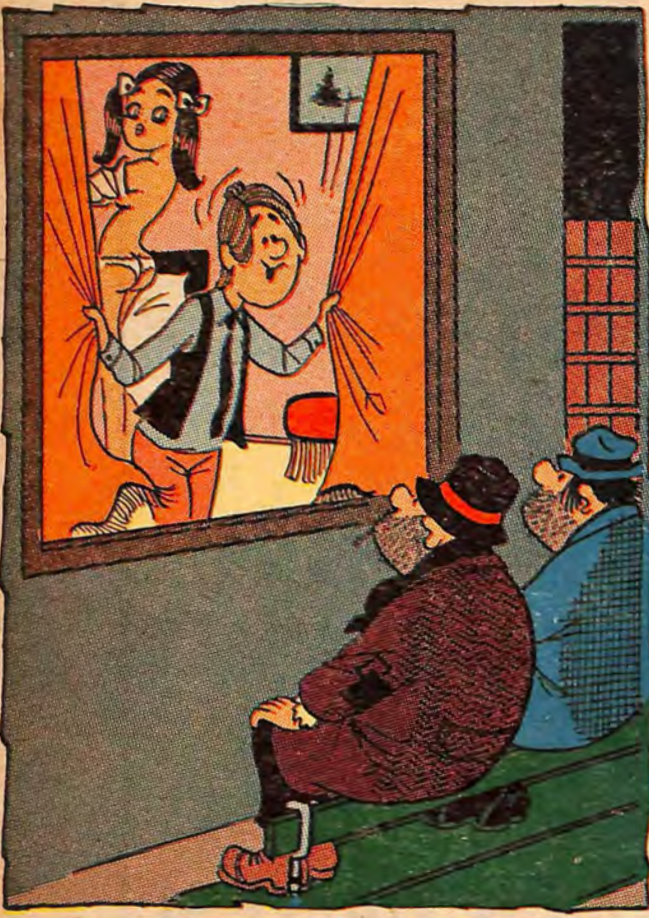
320 ADET 5.000 LİRA

1200 ADET 1.000 LİRA

*ayrıca 22 300 ADET
PARA İKRAMIYELERİ*

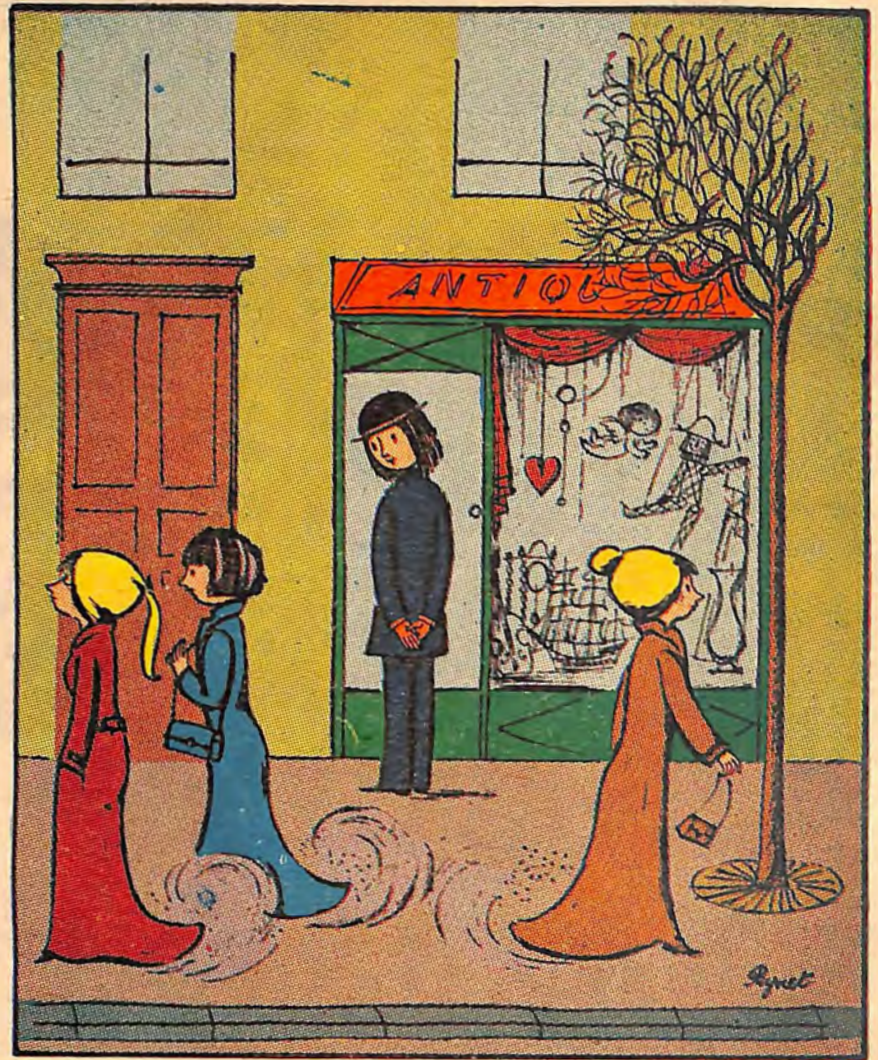
1970 YILINDA:

**20
MİLYON**

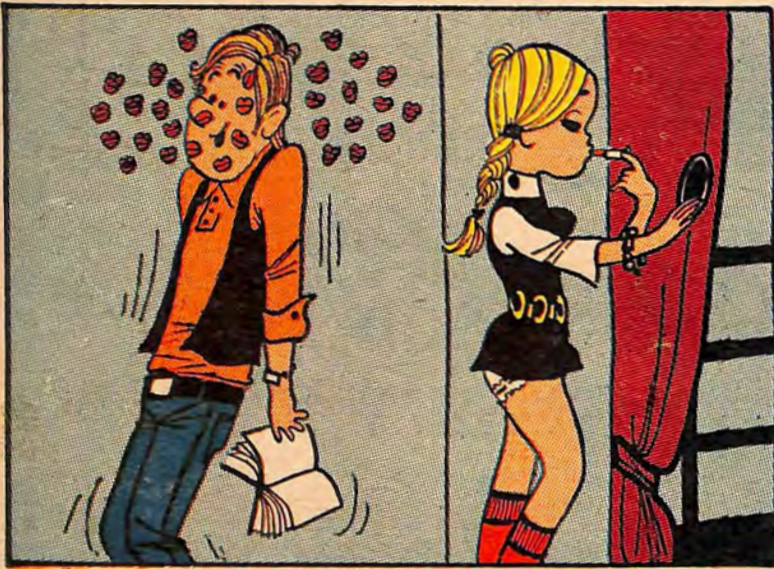

**A
K
B
U
K**

— SEYRİNİZE KISA BİR ARALIK VERDİĞİ-
MİZDEN DOLAYI ÖZÜR DİLERİZ !..

— ŞU YOLLARIN TEMİZLİĞİNE BAKIN... BUNU GÖNÜLLÜ SÜPÜ-
RÜCÜLERE BORÇLUYUZ... YANI, MAKİ. ETEKLİLERE !..

— ANNEEE !.. SUZAN BENİ SEVİYOR !..

YAZISIZ

— GRİBİ GEÇİRMEK ÜZEREYİM. DAHA ŞİMDİDEN
BAZI ŞEYLER İSTİYOR CANIM !..

— GÖRÜRÜZ BAKALIM, BEŞ DAKİKA SONRA KARNAVAL KRAL -
LIĞINI MUHAFAZA EDEBİLECEK MİSİN ?..